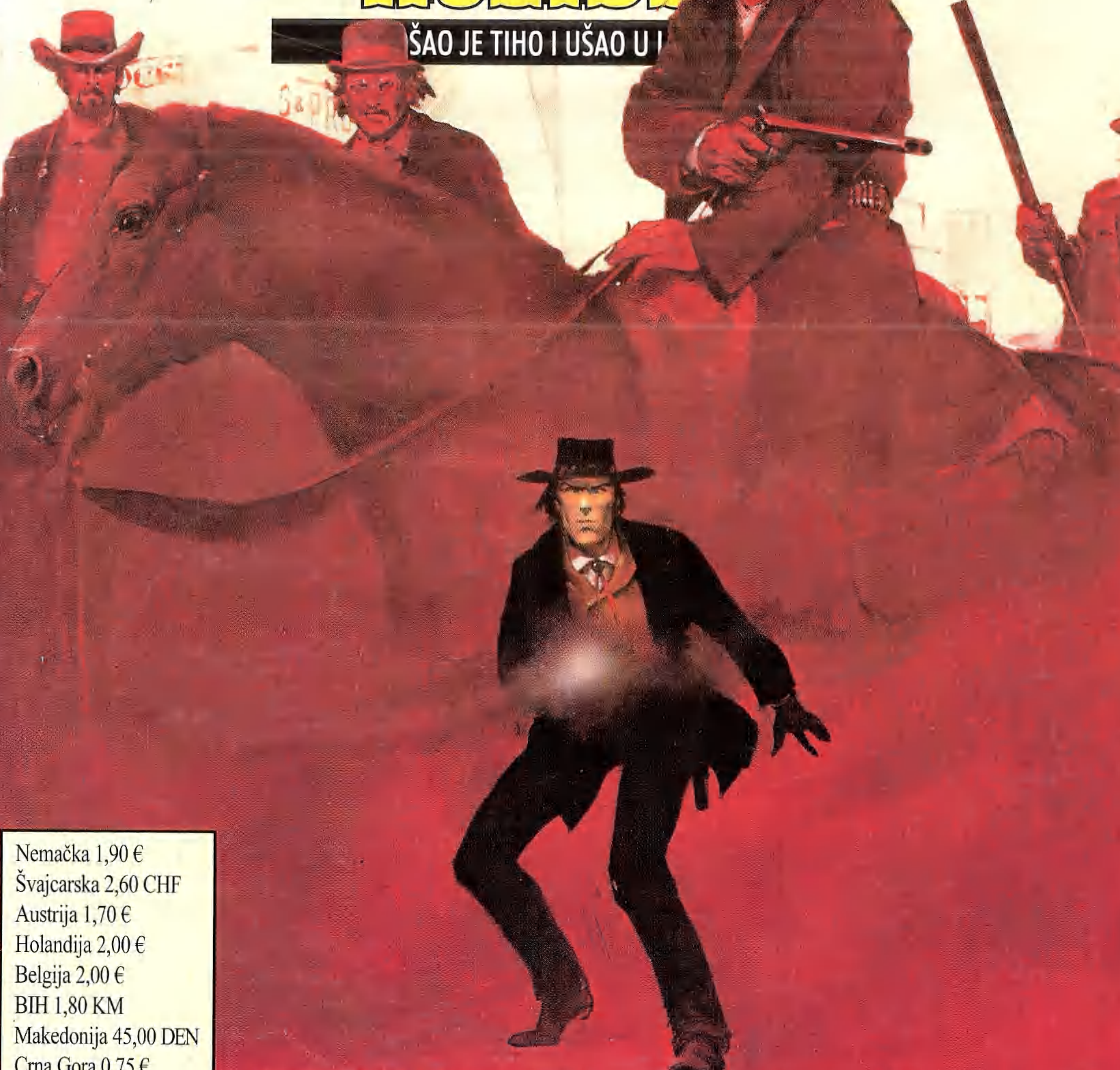

FRENK LARAMI

DOK HOLIDAY

BROJ 430 · CENA 60,00 DIN

ŠAO JE TIHO I UŠAO U

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
2. april 2010.

TROSTRUKA ZASEDA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

430

Frenk Larami

TROSTRUKA ZASEDA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 430

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

THE WAYWORD BREED

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 24. III 2010.

Tržište: 2. IV 2010.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82-31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – THE WAYWORD BREED

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Dok Holidej je zaustavio konja na raskršću puteva i ležerno, bez žurbe, bacio pogled na prvu od dve iskrivljene, od grubih dasaka napravljene putne oznake na kojoj je pisalo: Kreg Krik, 17 milja. Ime mu nije značilo ništa, ali udaljenost jeste. Posle tri dana jahanja bolela ga je svaka koščica, a odeća mu se potpuno prilepila za telo. S druge strane, posle tolikog pređenog puta razdaljina od sedamnaest milja nije bila ništa naročito. Zato je nastavio dalje bez odmora: ukoliko pre stigne u naseljeno mesto, tim bolje.

Podigao je glavu i pogledao prema nebu na kome su se gomilali preteći olujni oblaci. Uskoro će početi nevreme, procenio je i poterao Miga desetak metara dalje, sve do druge oznake na kojoj je pisalo: Državni zatvor Gerat, 5 milja. Nekoliko trenutaka je razmišljao, a onda se okrenuo i uputio prema Kreg Kriku.

Poterao je umornu životinju prema izlomljenoj liniji brdskih vrhova u daljini. Posle desetak minuta lice su mu pokvasile prve reteke kapi kiše koja se u sledećih nekoliko minuta pretvorila u snažan pljusak. Teren je brzo postao klizav da bi se nešto kasnije

pretvorio u žitko blato. Napredovao je lagano, a onda pomogao konju da se iskobelja iz kaljuge u kojoj se našao i dočepa čvrstog tla. Odmorio ga je samo nekoliko trenutaka, a onda ponovo poterao. Strpljiva i jaka, ali sada već premorena životinja počela je da usporava hod. Zato je sjahao i uzeo ga za vođice. Pešačili su tako, bolje reći gacali po blatu još čitav čas, a onda se kiša utišala i vidljivost nešto poboljšla. Obrisao je lice unutrašnjim delom sakoa naslonivši se na Migov vrat, protrljao ga po ušima. Nekih pola milje dalje nalazio se nizak brežuljak na čijem golom vrhu nije bilo ničega osim grupe stena čija se vlažna površina presijavala pod bledim, hladnim zracima sunca.

Dok je nastavio put pešice i u jednom trenutku u samom podnožju brežuljka ugledao nedavno utisnute otiske kopita u mekanom tlu. Uputio se tragom pomalo zaboravivši na opreznost kada je na nekih dvadesetak metara daleko od prvih stena, iz uzanog prolaza izleteo konjanik kao izbačen iz katapulte. Iako je teren bio neravan jurnuo je napred, izgleda bez ikakvog razmišljanja o mogućim posledicama. Dok ga je ispratio

pogledom i skrenuo u zaklon jedne velike nakrivljene stene kako bi se konj malo odmorio. Posle pola sata pojahao je i poterao Miga ka Kreg Kriku za koji je znao samo toliko da se nalazi negde ispred njega.

Posle još jednog sata oštrog jahanja, crni oblaci opet su zaklonili mesec i kiša je ponovo počela. Ovaj put je pljusak bio toliko jak da mu se činilo kako će ga srušiti iz sedla. I umornom konju već je bilo dosta. Frknuo je i stao nogu duboko usađenih u blato, čudno iskolačenih očiju punih umora i iscrpljenosti.

Ponovo je sjahao, uzeo vođice u ruke i povukao životinju sa sobom, nastavljajući da se kreće prema brdima. Oborene glave, gacao je po blatu, a minuti su mu se činili kao večnost. U jednom trenutku je duboko udahnuvši zastao i pogledao prema brdima, očajnički tražeći neko mesto gde bi se mogao zakloniti. Samo je kratko klimnuo glavom kada je negde na polovini uzvišenja ugledao nejasnu siluetu neke kolibe koja je nalegala uz visoku, pomalo iskošenu stenu.

Odlučno je povukao vođice i uputio se prema kolibi sa namerom da tamo provede noć. Kada je stigao do male ne brvnare, priveo je konja u zaklon strehe i vezao ga, teško vukući noge, sasvim iscrpljen.

Stresao je vodu sa kišnog ogrtača i gurnuo vrata koja su se lako otvorila. Ušavši unutra, skinuo je šešir, zatim ogrtač i sa olakšanjem odahnuo. I

pre nego što je bilo šta uspeo da uradi, odaju je preplavio snop svetlosti. Okrenuo je glavu i zažmurio nastojeći da prodre pogledom kroz bleštavu koprenu i razazna šta se nalazi iza svetlećeg snopa. No, uspeo je da vidi samo mrkosivu cev revolvera obasjanu bleskom svetiljke. Digao je ruke uvis što je značilo da ne želi da pruža bilo kakav otpor.

– Ma ko da ste, ne budite nervozni – rekao je bezbrižno. – Samo polako i mirno.

– Zatvori vrata, Džejs – začuo je glas. – Berte, uzmi mu revolver.

Dok je još jače zažmurio, a onda začuo neko kretanje iza sebe i jasan šum koraka na levoj strani. Zatim je neka grdosija od čoveka leđima zaklonio izvor svetlosti i grubo ga gurnuo prema zidu. Posle toga su se vrata sa treskom zatvorila. Pritešnjen uza zid, Holidej se našao licem u lice sa snagatorom i nehotice se stresavši od zadaha jeftinog viskija i neprijatnog mirisa znoja.

– Hej, čekajte malo – pokušao je da objasni. – Ja sam...

– Dobro došao kući, Nesbite – prekinuo ga je glas iz tame.

Pošto su mu se oči već malo privikle na blještavu svetlost lampe, Dok pogleda oko sebe. Blizu vrata nepomično je stajao neki debeljko koji se po svoj prilici zvao Džejs, dok je za stolom sedeo ridokosi mršavko sa izgledom tipičnog revolveraša i oružjem uperenim pravo u njega.

Onda je osetio kako mu grdosija otkopčava opasač koji je već tren kasnije odleteo na drugi kraj sobe. Teško se suzdržao da ne reaguje i pogledao prema mršavku za stolom.

– Da li ste me nazvali Nesbit? – upitao ga je.

– Tačno tako.

– Onda ste pogrešili.

Mršavko je samo odmahnuo rukom i gurnuo prema njemu flašu sa viskijem.

– Mora da si za ovih pet godina puno ožedneo, Nesbite.

– Ne naročito – odvratio mu je Dok mirno. – Poslednje piće popio sam pre tri dana u Šarel Plejnu. Ali svejedno, nemam ništa protiv da gutljajem viskija isteram zimu iz kostiju, iako bi mi više odgovarao brendi – dodao je i zakoračio napred kako bi prišao stolu. No, bio je grubo odgurnut nazad jer je čovek sa revolverom u međuvremenu ustao i prišao mu u dva koraka.

– Ako si me lagao znaj da mi se to nimalo neće dopasti, Nesbite – rekao je i ponovo se vratio tamo gde je stajao, ne ispuštajući ga iz vida nijednog trenutka. – Hmm... – promrmljao je otežući – Kirk Lesli Nesbit, sin pokojnog Lukasa Nesbita, potegao oružje i lišio života Dina Džipsona. Optužen za ubistvo, branio se da je oružje potegao u samoodbrani. Osuda: pet godina zatvora sa prinudnim radom. U vreme suđenja imao dvadeset osam, sada mu je trideset tri godine.

Dok klimnu glavom.

– Džon Holidej, sin pokojnog Džozefa Luisa Holideja. Potegao oružje više puta i lišio života izvestan broj ljudi, sve u samoodbrani. Nikada optuživan niti osuđivan. Za sobom ima mnoge godine lutanja. Uvek gleda samo svoja posla. Godine: trideset i jedna.

Istoga časa munjevito mu je prišao Bert koji je stajao pored vrata, zgrabio ga za vrat i povukao prema stolu. Holidej se opustio simulirajući slabost, a onda se naglo bacio unazad i iščupao se iz neželjenog „zagrljaja”.

– Slobodno, hajde! – dobacio je revolveraš snagatoru koji je prišao Holideju i već sledećeg trenutka zamahnuo pesnicom. Napadačeva pesnica je udarila munjevito i pogodila ga u vrh brade. Holidej je pao, ali je ipak uspeo da se okrene na bok i izbegne udarac čizmom koji mu je namenio Džejs.

Revolveraš je podigao kolt i ljutito povikao – Dosta! Nisi trebao da se junačiš, jer ćeš u tom slučaju proći mnogo gore, Nesbite. Ali to me ne čudi. Pet godina u zatvoru nekada potpuno promenu čoveka. A sada se vas dvojica sklonite. Završimo ono što treba da se završi – kazao je mirno i sa ledenim osmejkom pritisnuo obarač. Tane je zviznulo nekoliko santimetara od Dokove glave i zarilo se u drveni zid. Hitro, kao odbačen oprugom, Dok se podigao sa poda i rukom snažno dokačio Džejsa koji

mu se našao na putu. Razbojnik je jauknuo i zaneo se unazad. Tom prilikom nekako čudno se izvrnuo i padajući udario glavom o ivicu stola. Dok nije mogao ni da vidi šta se desilo sa njim jer je grdosija Bert sa urlikom jurnuo prema njemu. Ne razmišljajući ni trena, zgrabio je stolicu, skočio u stranu i gurnuo snažno čovekovo telo na revolveraša koji je još uvek držao oružje na gotovs.

Videvši da se ogromno Bertovo telo poput nekog talasa valja ka njemu i sam je pokušao da se izviije u stranu. Tom prilikom nehotice je povukao oroz koji je pogodio grdosiju pravo u čelo. Zabezeknut zbog onoga što je uradio, za trenutak je zastao što je iskusni Holidej iskoristio i prosto se bacio na svoj opasač. Zgrabivši ga, izvukao je kolt i munjevito pripucao. Njegov prvi hitac još jednom je pogodio Berta koji je zabezeknutog izraza lica pokušao da ustane. No, odmah je shvatio da mu je najveća opasnost ridokosi revolveraš u tamnom koji se u međuvremenu pribrao i zapucao prema njemu. Ispalio je još nekoliko hitaca u tom pravcu više da bi ga zaustavio i u dva skoka se našao napolju. Zgrabio je uzde i vinuo se u sedlo, a onda snažno mamuznuo konja poteravši ga niz vododerinu koja je vodila prema preriji. Naravno, čim je Mig osetio pod nogama čvrsto tle i krenuo punom brzinom, iz pravca brvnare odjeknuli su pucnji.

Polegavši po konjskom vratu, Dok je i pored zviždanja kuršuma uspeo da se udalji i izbiije na ravan teren. Uprkos ljutnji i nezadovoljstvu što je tako neoprezno upao u zamku trojice glupaka, uspeo je da sačuva kakvu takvu hladnokrvnost, po instinktu terajući Miga ujednačenim galopom. Vetar je ponovo počeo da duva, a nebo se naoblačilo najavljujući novu kišu. Nije imao jasnu predstavu gde je i kuda tačno ide, ali je znao da je u pitanju pravac koji vodi prema Kreg Kriku. Iz razmišljanja ga je prenula osoba na konju koja je iznenada iskrsnula pred njim. Kada je prišao bliže sa čuđenjem je ustanovio da se radi o ženi.

– Ovamo, Kirk! Brzo! – povikala je okrenuvši konja.

Zategao je vođice i zaustavio se osetivši kako se verna životinja jedva održala na nogama jer je tlo bilo meko i blatnjavo.

– Oni se približavaju, Kirk! – dobacila mu je tajanstvena jahačica nestrpljivo. – Hajde, pođi za mnom! Veruj mi, znam šta radim!

Naravno, nije bio u položaju da se raspravlja ili se o bilo čemu raspituje. Začuo je iza sebe pljeskanje kopita po vodi i žitkom blatu, a onda se začuo prasak revolvera i hitac mu je prošišao tik pored uha. Nije ni pokušao da uzvрати jer mu je magacin bio prazan, a nije bilo vremena za punjenje. Zato je poterao konja u trk i ušao za ženom u uzan prolaz između dve

masivne stene koje su se iznenada pojavile pred njim u noćnoj tami.

Nežni, od znoja vlažni prsti zgrabili su njegovu dugu šaku, a istog trenutka osetio je miris njenog parfema.

– Proći će pored nas – šapnula mu je tiho. – Čak i ako se vrate neće nas naći jer za ovo mesto ne zna niko osim mene. Samo budi tih i nemamo čega da se bojimo.

Nije ništa odgovorio što je značilo da će je poslušati. Stavio je jednu ruku na gubicu konja kako životinja ne bi frknula, dok je drugom lagano, što je lakše mogao izvaditi metke iz pojasa i napunio revolver.

Uskoro je topot kopita zamro u daljini. Nekoliko trenutaka vladala je tišina i Dokov dobronamerni spasilac kratko je odahnuo. No, istog trenutka topot se ponovo začuo i svakog trena je bivao sve bliži. Ovoga put gonioci su se zaustavili u neposrednoj blizini.

– Mora biti da je tu negde – kazao je jedan glas. – Nije otišao napred, a ne bih rekao da je skrenuo u stranu.

– Ti si ga izgubio, ti ga i pronađi! – dobacio je drugi glas ogorčeno.

Dosta dugo vladala je tišina, a onda je Holidej začuo šljapkanje konjskih kopita po blatu. U jednom trenutku šumovi su ponovo postali jasniji da bi se sve ponovo utišalo uz nekoliko „mekih” zvukova koji su nalikovali na poslednje zvuke melodije koja se završava. Prošlo je još neko vreme, a onda je postalo izvesno da su gonioci

odustali i vratili se tamo odakle su došli.

Holidej se zagledao u nejasnu siluetu svoje spasiteljke i tek tada prvi put progovorio – Dođavola, čini mi se da je krajnje vreme da mi kažete šta se ovde događa.

– Kirk, to sam ja, Džuli – sledio je odgovor.

– Moje ime je Džon Holidej, mada me češće zovu Dok – kazao je Džordžijanac. – Ali, ako će vam to pomoći da se snađete mogu vam reći da ste vi četvrta osoba koja me je večeras zamenila za tog Kirka Nesbita.

Dok je video kako je naglo povukla ruke i nekako se ukočila.

– Zar vi niste Kirk? – upitala je u jednom dahu.

– Ja se celo veče upinjem da baš to objasnim ljudima, mlada damo. Svo vreme pričam da se zovem Dok Holidej koji je slučajno naišao ovim putem i koji gleda samo svoja posla. Već mi je dojadilo da mi se tuđa prošlost i problemi toware na vrat.

Iako je oko njih bila tama, osetio je kako se odmakla nekoliko koraka. Mirno je sačekao neko vreme, a onda upitao – Da li je ovo put koji vodi za Kreg Krik?

– Ne znate? – upitala je iznenađeno.

– Ne, mlada damo, zaista ne znam. I verujte da mi tako nešto ne bi ni bilo tako važno kada ne bih sumnjao da će one dve hulje, ljuti zbog pogibije njihovog prijatelja i saradnika, doći

na ideju da nam negde usput postave zasedu.

– Kako? Ubili ste jednog od njih? – promucala je devojka začuđeno.

– Moglo bi se tako reći – odvratio je Holidej mirno. – Nisam najsrećniji što se to dogodilo, ali... bio je to splet određenih okolnosti.

Nije mu odgovorila. Neko vreme oboje su ćutali, a onda je Dok rekao – Gospođice, mislim da će biti najbolje da se ovde smestimo za noć. Ja sam danas dosta jahao, a na putu sam već tri dana. Mogao bih reći sve drugo, samo ne da sam svež i odmoran. Zato nameravam da odspavam ako mi to kiša dozvoli. Sutra ujutro možemo na miru da razgovaramo i bolje se upoznamo. Pre toga moram primetiti da je dosta hladno i da vi baš i niste prikladno obučeni.

– Ja ću brzo otići – odvrati mlada žena kratko.

Dok se i nehotice osmehnu.

– Dobro, radite kako hoćete. Samo, ne verujem da ćete po ovakvom mraku i nevremenu uopšte uspeti da pro-nađete toga Nesbita. Osim toga, lako se možete desiti da natrapate na ovu dvojicu zlikovaca koji su me maločas tražili. Jednom rečju, mislim da je dosta rizično napuštati ovo sklonište koje se pokazalao kao veoma dobro. U svakom slučaju, zahvalan sam što ste me doveli ovamo, pa ako odlučite da ostanete moj ogrtač vam stoji na raspolaganju – rekao je i lagano, da bi ga mogla videti, okačio svoj kišni

ogrtač na jednu izbočinu. Zatim je, pipajući oko sebe, potražio zgodno mesto gde bi mogao da sedne i naslonio glavu na zid. Kada se malo umirio, osetio je ogromnu iscrpljenost, a kapke otežale od umora počeo je da savladava san.

Dođavola i sa Kreg Krikom, pomislio je u jednom trenu. Bolje da nika-da nije krenuo u tom pravcu.

II

Kada se sledećeg jutra probudio, prvo što je Dok ugledao bila je vitka, izvanredno privlačna žena koja je sedela nekoliko metara daleko od nje-ga i češljala dugu, bujnu kosu boje kukuruza. Bila je toliko zauzeta tim činom da skoro dva minuta nije primetila da je Dok posmatra.

Kada je to najzad zapazila, brzo je spustila češalj i pomalo stidljivo pog-nula glavu.

– Voleo bih da se svakoga dana, dok sam živ budim sa ovakvim prizorom pred očima.

Njeni blede obrazi su se zarumene-li, dok su krupne, plave oči sačuval-e hladnoću. Sklonila je rukom slap kose sa vrata, a onda ustala i žustro zategla žaket od pamučnog štofa na kome su se videli tragovi vlage.

Holidej je umorno ustao i sa nekoliko odlučnih pokreta razbio ukoče-nost. Dok je to radio devojka ga to-bože nije gledala, ali je osetio kako ga posmatra ispod oka.

– Možemo li odmah da pođemo? – zapitala je.

– Čim pojedem komad sušenog mesa, napijem se vode i popušim jednu od svojih omiljenih cigara. Kako bi bilo kada bi mi vi za to vreme ispričali šta se to u ovom kraju događa?

Ustavši sa svog mesta, devojka je prišla mrkovu sa belom zvezdom na čelu i blago ga potapšala po gubici. Doku je bilo jasno da se u njegovom prisustvu oseća neprijatno i da ne zna kako da počne razgovor. Zato je odlučio da je ohrabri.

– Dolazeći ovamo prošao sam kroz jednu raskrsnicu na kojoj je pisalo da je Kreg Krik udaljen sedamnaest milja, a drugo mesto, odnosno Dražavni zatvor Gerat, pet. Pošto nisam veliki ljubitelj zatvora, odlučio sam da pođem u ovom pravcu. No, u putu me je stigla oluja pa sam skrenuo prema brdima da potražim neki zaklon. Ovde gore spazio sam kolibu i pomislio kako bi bilo zgodno da u njoj provedem mirnu noć. No, ispostavilo se nešto sasvim suprotno...

– Blejkova brvnara – rekla je devojka.

– Ja bih pre rekao zmijsko gnezdo – kazao je Dok i nehotice se osmehnuvši krajem usana. No, ona je ostala hladna, mirno držeći konja za uzdu. Shvativši da mora napraviti još koji korak kako bi joj se približio, on se nakašlja. – U kolibi sam zatekao trojicu prepredenjaka ili, ako hoćete, tri zmiје zvečarke. Oslovili su me ime-

nom Kirk Nesbit i po svemu što se dalje događalo očigledno je da su nameravali da me ubiju.

Ona glasno uzdahnu.

– Slutila sam da će pokušati da napadnu Kirka iz zasede – kazala je.

– Slutili ste? Zbog čega?

Pre nego što se sa lakoćom vinula u sedlo, devojka ga je nekoliko trenutaka ozbiljno odmeravala. Odsjaji sunčevih zraka poigravali su se na dugoj kosi boje raži što je još više isticalo njenu nežnu lepotu.

– Moj otac je vlasnik saluna u gradu, mister Holideje – odvratila je izgovorivši njegovo ime prvi put posle sinoćnog susreta. – Ja mu obično pomažem u kuhinji. No, ovo što ću vam ispričati desilo se jedne večeri kada sam čistila salun posle odlaska gostiju.

Dok neprimetno podiže obrvu, zadovoljan što je led probijen.

– Dakle... trojica su se zadržala posle ostalih, zabavljena nekim važnim razgovorom. Nisam imala nikakve veze sa njima niti sama želela da prisluškujem. Ali kada su pomenuli Kirkovo ime, nisam mogla da ne obratim pažnju na ono što su govorili.

Dok je zapalio svoju „virdžiniju” i povukao nekoliko gustih dimova. Mig, koji je posle svih napora proveo mirnu noć, izgledao je potpuno oporavljen.

– I šta ste to čuli? – upitao je devojku.

– Čula sam kada su rekli da moraju ubiti Kirka – odvratila je ona bojažljivo.

– Zaista?

– Da – odvratila je i prkosno isturila bradu. – To je dva puta ponovio visoki mršavko koji je nosio nisko pripasan kolt.

– Plaćene ubice?

Slegla je ramenima.

– Ne znam, nisam bila u stanju da procenim...

– Pa rekli ste mi da ste radili u očevom salunu?

– Da, ali samo u kuhinji. Ponekad sam čistila, ali to samo onda kada nije bilo nikoga, ili pak samo par posetilaca. Tata me ni za živu glavu ne bi pustio da uđem u salun u kome je mnoštvo sveta.

– A kako se zove vaš tata? – zapitao je.

– Džim Dingvol – odvratila je.

– Sinoć ste se predstavili kao Džuli, zar ne?

Kratko je klimnula glavom i učtivo odvratila.

– Jesam.

– Eh, Džuli, na putu smo da dođemo do nekih saznanja, ali to ide suviše sporo. Zato bi bilo dobro da krenemo, a vi mi usput ispričate o svemu što se dešava. Naravno, ako ste za tako nešto uopšte raspoloženi.

Dok se sa lakoćom vinuo u sedlu, a ona je sledila njegov primer. Sa divljenjem je odmerila Miga i neko vreme zamišljeno ćutala. Iskusni Holi-

dej je osetio da je nešto muči, ali je isto tako znao da će morati sama da se otvori.

– Dakle, ta trojica su čekala Kirka u brvnari? – upitala je najzad. – Pa da, znali su da ga juče puštaju na slobodu.

– Mislite?

Ona klimnu glavom.

– Naravno da su znali. Rekli su da ga moraju ubiti.

– Da, to je grozno. Nego, da li ste rekli ocu ono što ste čuli?

– Nisam. Mogla sam, ali to ničemu ne bi koristilo. Osim toga, tata nika-
da nije voleo Kirka. Stalno je ponavljao da je danguba i da od njega neće biti ništa.

– Verujem vam, gospođice.

– Samo... tata nije u pravu što tako misli o njemu, mister. Kirk je bio prično mlad i...

– Ovi u brvnari rekoše da je prešao tridesetu.

– Da, ali sada ima toliko. Kada je ubio onog varalicu na kartama imao je samo dvadeset i devet i... bio je prično pripit.

On za trenutak podiže pogled prema nebu.

– Zar mi ne verujete? – upita devojka.

– Samo slušam – odvratio je Holidej izbegavši direktan odgovor. I razmišljam da li ću uopšte ću razumeti o čemu se radi ako budemo ovako jahali narednih sedam dana, a vi budete toliko škrti na rečima.

Džuli prkosno napući usne i zabaci kosu na ramena. Onda, kao da je nešto iznenada zaključila, stisnu usne i pomalo ljutito nastavi – Pre pet godina, skoro u isto vreme kao sada, Kirk Nesbit je do kasno u noć igrao karte u očevom salunu. U stvari, bilo je ukupno petorica igrača. Sve je teklo u miru, a salun je bio zatvoren za one koji se nisu zadesili u igri i oko nje. Negde u dva sata ujutru počela je rasprava koja se malo kasnije pretvorila u svađu. Kirk je u ljutini nazvao jednog prevarantom, potegli su se revolveri i Kirk ga je ustrelio.

– I onda?

Ona ponovo uzdahnu.

– Onda je uhapšen i sudilo mu se.

– Šta su ostali izjavili na suđenju?

– I sami pomislite šta su mogli posvedočiti kada su gotovo svi bili prijatelji poginuloga. Ah, kao da ih nismo upoznali! Svi zajedno su došli u grad i nedelju dana pijančili. Nisu se mešali ni sa kim mada, nikoga od meštana nisu ni dirali. Naravno da takvi ljudi neće govoriti istinu.

– Da, da, razumem... Sigurno su tvrdili da je Nesbit hladnokrvno i sa predumišljajem ubio njihovog druga?

– Baš tako su rekli, mister – potvrdila je tužno. – No, bilo je i drugih svedočenja. Recimo, moj otac se toga trenutka nalazio na spratu i kada je čuo pucanj požurio je dole. Bio je toliko priseban da iz ruke poginulog uzme revolver i odbio da ga preda njegovim drugovima, mada su

oni to tražili. Na sudu je rekao da je, kada ga je uzeo, pištolj ubijenog još bio topao što je značilo da je i iz njega ispaljen hitac. Kao još neki građani, tvrdio je i to da su ispaljena dva hica, ali vremenski tako blizu da se sve nekao slilo u jedan.

– Aha, jasno mi je. To znači da su obojica istovremeno potegla oružje i da je Kirk zaista pucao u samoodbrani.

– Da. To su potvrdili moj otac i još dvojica građana, ali prevarantovi prijatelji su tvrdili drugačije. Porota je utvrdila da je optuženi krv, ali pošto su u dokaznom postupku svedoci davali protivrečne izjave, smrtna kazna je preinačena u pet godina robije sa prinudnim radom – završila je devojka tiho, pognula glavu dok su joj se niz obraze zakotrljale dve krupne suze.

Dok je neko vreme ćutke jahao, a onda upitao – Šta je taj Nesbit radio pre nego što se desio nesrećni slučaj?

– Posedovao je ranč, bolje reći, imao je svoj udeo u jednom ranču. Naime, otac mu je umro pre šest godina i ostavio celo imanje njemu i njegovom usvojenom bratu Džeromu Nesbitu. On je dve godine stariji od Kirka i njegovi roditelji su ga usvojili u trenutku kada su bili ubeđeni da gospođa Nesbit ne može da ima dece. Dve godine kasnije, gospođa Nesbit je rodila sina i nedugo zatim, preminula. Otac je dečake odgajio potpuno

ravnopravno, a kada je umro ostavio je sve što je imao obojici, odnosno, naložio da imovinu podele na jednake delove.

Holdej se u životu naslušao dosta ovakvih ili sličnih priča. Ipak, nije mogao da ostane nezainteresovan pa je, ni sam ne znajući zašto, kratko upitao – Kako su se mladići slagali?

– Odlično – odvrati devojka bez razmišljanja. – Bar tako je bilo ranije, pre Kirkovog odlaska u zatvor.

– Sigurni ste u to?

– Apsolutno. Znate, pre nego... pre nego što je Kirk otišao, on i Džerom su se dogovorili o vođenju ranča. Možda to nije išlo glatko jer je Kirk bio avanturističkog duha, a njegov stariji brat radan i sa obe noge na zemlji. Možda je tome doprinela i činjenica što je znao da je usvojen i osećao se kao da je drugog reda.

– Da li je i Kirk tako mislio?

Džuli odlučno odmahnu glavom.

– Naravno da nije. Njemu tako nešto nikada nije palo na pamet!

– A šta mislite, kako će biti sada? Možda se Kirk posle boravka u zatvoru promenio?

Ona kratko klimnu glavom.

– Može biti da se promenio. Kako i ne bi posle takve nepravde koja mu je učinjena! Ali, nemojte pomisliti da je Kirk zbog svega ljut i ogorčen na Džeroma. Za to nema razloga pošto je Džerom učinio sve što je u njegovoj moći i Kirk to zna. Čak je platio kaznu što je pokušao da podmiti sve-

doke i nagovori ih da svedoče u Kirkovu korist.

– Tako dakle!? Priličan rizik za starijeg brata, zar ne?

– Svakako. Pored toga što je platio kaznu Džerom je bio javno ukoren pred celim gradom... Ne, između njih nema ničega što bi moglo da bude razlog za promenu odnosa. Doduše...

– Dakle, ipak postoji nešto?

– Bolje reći neko – kazala je devojka oklevajući. – Nisam sigurna, ali mislim da bi to mogla da bude Kirkova verenica Džejn Renkin. Pre nego što je otišao na izdržavanje kazne, on joj je posvećivao mnogo pažnje, ali sve do izricanja presude nije izgledalo da će se iz toga nešto izroditi. Ali kada je osuđen, sve je dobilo drugu formu. Ona je pred svima u sudnici izjavila da će ga čekati, makar to bilo do kraja života.

– I? – upita Dok nestrpljivo. – Nije ga čekala?

– Pa... počela je Džuli neodlučno. – Na prvi pogled će svakome izgledati da jeste. Ona od tada živi na Nesbitovom ranču, stara se o Džeromovom domaćinstvu i do sada nikome nije otvoreno rekla ili pak, izjavila da joj je dosadailo čekanje osuđenika.

– Nije otvoreno rekla? Ali tajno ili na neki drugi način? – interesovao se Dok i pogledao je ispod oka.

Devojka se namršti.

– Nisam sigurna, ali... Mislim da ona igra igru sa Džeromom i da se on nije ustezao da uskoči u to kolo.

Holidej se kiselo osmehno.

– Hm... to se neće dopasti čoveku koji je pet godina proveo u zatvoru, zar ne?

– Kako bi moglo da mu se dopadne? No, ja u svakom slučaju mislim da je to u redu jer ona nije dovoljno dobra za njega. Doduše, jeste lepa, možda čak najlepša žena u kraju, ali nije za Kirka.

– A vi jeste? – dobacio je Holidej bez ikakve zle namere.

U njenim plavim očima sevnu ljutnja.

– Ja ga volim, mister, uvek sam ga volela, čak i protiv volje svoga oca. Što je najvažnije, nikada se nisam trudila da prikrijem tu činjenicu i uvek sam bila uz njega. Evo i sada, vidite! Ko je pošao u susret njemu želeći da mu pomogne! Niko osim mene...

– Možda njegova verenica ne zna da on dolazi.

Džuli je napravila odbojan gest i frknula kroz nos kao divlja mačka.

– Naravno da zna, mister, naravno da zna! Pošto ne želi ništa da rizikuje, čekaće da vidi kako će se Kirk postaviti.

Nastavili su da jašu u tišini, svako sa svojim mislima. Negde na četvrt milje ispred grada, Dok je zaključio da bi bilo dobro ako bi odjahao napred i video šta se događa u Kreg Kriku. Odmah je to predložio Džuli i devojka se bez reči složila istog trenu zaustavljajući konja. Mahnuvši joj

rukom Holidej je lagano počeo da se udaljava.

Odjednom su ga zaustavili prasak revolvera i zvižduk metka kroz vazduh. Hitro je okrenuo konja i vratio se do devojke.

– Idite pravo u salun vašeg oca – dobacio joj je pokazujući rukom prema gradu.

– Dobro. A vi? Šta će biti sa vama?

– Ništa se ne brinite – pokušao je da je umiri. – Ja ću već uraditi ono što moram – kazao je, okrenuo Miga i ponovo ga poterao u pravcu grada. U ruci je držao kolt sa drškom od slonovače, i očima pažljivo „šarao” po okolini pokušavajući da otkrije i najmanji trag prisutnosti nekoga ko je upravo pucao na njih. No, ništa se nije dogodilo i on se bez problema „dohvatio” prvih kuća, da bi tren kasnije ušao i u glavnu ulicu.

Uskoro je ugledao visokog čoveka sa zvezdom na reveru koji mu se lagano približavao. Kada su se sreli, Dok je zaustavio konja i uzdržano ga pozdravio kratko klimnuvši glavom.

Čovek sa zvezdom ga je strogo odmerio.

– Ko ste vi? – nabusito je upitao.

Holidej je rekao svoje ime, a čovek je prišao konju i zagledao se u otvorenu preriju. No, do tada je Džuli već zamakla iza prvih gradskih kuća na drugom kraju tako da nije mogao da je vidi.

Pošto je dobro osmotrio preriju, šerif je pažljivo odmerio Miga, a tek

onda se udaljio nekoliko koraka i strogo pogledao u Doka.

– U čemu je stvar, Holideje? Kakva je to pucnjava u ovo doba dana?

– Kada saznam šta se ovde dešava, obećavam da ću vam odmah reći, šerife. Za sada bih želeo da se sklonim sa ulice za slučaj da neko ponovo pokuša da me ustreli.

– A zašto bi neko pokušao da puca na vas? – odbaci čovek sa zvezdom tmurno. – Postoji li neki stvaran razlog?

– Slutim nešto i možda ću malko kasnije moći da vam pokažem dvojicu nevaljalaca kojih se ne tiču nikakvi zakoni, već samo njihovi sopstveni.

– Ko su ta dvojica?

Holidej je slegnuo ramenima i nagnuo se napred u sedlu. No, pre nego što je bilo šta odgovorio, pogledom je preleteo po krovovima. No, nije primetio ništa sumnjivo.

– Nismo sedeli za istim stolom uz čašu pića pa nismo imali prilike da se jedan drugome predstavimo – odvratio je podsmešljivo. – A pošto su me promašili prilikom dolaska u grad, možda će odlučiti da dignu ruke i ostave me ne miru. Bar se nadam da će tako biti.

– Nadate se? – zapitao je šerif kriveći usne. – Pa, dobro, da ne teramo mak na konac. Koliko vidim, do sada nikome ništa ne nedstaje, iako ne volim pucnjavu u gradu. Ali kazaću vam i ovo. Do sada je ovaj grad bio miran i bez kojekakvih sumnjivih ti-

pova i ja hoću da takav i ostane. Ako samo šušnete više nego što treba, znajte da ću vas oterati iz grada.

Holidej se namerno ponašao kao da ne obraća pažnju na šerifa i ne daje mnogo na njegove najave. Kreg Krik mu se ionako nije dopao pa mu je bilo svejedno da li će se uopšte nešto desiti. Konačno, na Zapadu je bilo malo gradova koju su mu se toliko dopadali da bi poželeo da u njima ostane više od mesec dana. Bio je duboko ubeđen da se život ne može ograničiti tako što bi čovek boravio na jednom mestu, bar u njegovom slučaju, kada je za vratom stalno imao revolveraše željne slave, spremne da u svakoj sekundi potegnu revolver.

– Hoćete li mi reći gde je štala, šerife? – upitao je.

Čovek sa zvezdom se namršti.

– Slušajte, mister, ne zavitlavajte me! Pođite prvom ulicom pravo pa ćete videti gde treba da odete. I platite unapred za slučaj da vam naredim da spakujete prtljag i da se čistite. Dobru klopnu za malo love možete dobiti u pansionu mame Levis, a Džim Dingvol ne sipa u svoj viski toliko vode kao neki drugi. Dakle, hodajte pažljivo, govorite tiho, pazite da nekome ne stanete na žulj, jer u tom sučaju neću pitati ko je kriv.

– Hvala na savetu – odvratio je Dok kratko i mirno zategao vođice.

Dok se udaljavao ispod oka je spazio da šerif i dalje zainteresovano posmatra preriju. Da li je očekivao još

nekoga? Možda baš Kirka Nesbita? Hm, pomislio je uz osmejak, svakako će upoznati tog Nesbita ako mu se za to bude pružila prilika.

Lako je našao štalu, solidno građenu zgradu koja se nalazila između dve staje za seno, sa ulazom iz sporedne, ali izlazom na glavnu gradsku ulicu. Ostavio je Miga pošto je štalskom momku dao dobru napojnicu uz nekoliko uputstava i izašao.

Pomislio je na Džuli pitajući se kako će devojka objasniti ocu gde je prove la noć. Idući trotoarom glavne ulice, pažljivo je osmotrio svaki kutak dostupan pogledu i neprestano pazio da oko sebe stalno ima dovoljno prolaznika koji su mu bili neka vrsta zaštite od nepoznatog, podmuklog strelca. Posle nekoliko minuta stigao je do saluna Džima Dingvola. Odgurnuo je rukom leptirasta vrata i nehotice se mašio za džep. Nedelju dana koje je pre polaska na put proveo u Aper Grendu omogućili su mu da se obezbedi dobrom svotom koju je mogao da potroši na svoje potrebe i zadovoljstva.

Prišao je šanku i na drugoj strani ugledao sredovečnog čoveka sa keceljom koji je brisao čaše. Osim njega, u salunu su bila samo još dva posetioca koja su se zabavljali nekom društvenom igrom sličnoj šahu.

Barmen je digao glavu i zapitao – Pivo ili viski?

– Za početak brendi – odgovorio je Dok.

Čovek se prijateljski osmehnu.

– Po tome bih rekao da se spremate na duži ostanak.

– To vam ne odgovara?

– Ne, daleko od toga – dobaci čovek zbunjeno. – Kome ne bi odgovaralo da zaradi koji ekstra dolar? – prokomentarisao je glasno, nasuo čašu brendija i odmah uzeo sa šanka novac koji je Dok izvadio. Začudo, nije ništa pitao već se, nasuprot ljudima svog zanata, ćutke povukao i ostavio Holideja njegovim mislima.

A one su se odnosile na brendi, dobro pečeni goveđi biftek i na ponovni susret sa Džuli Dingvol koji je odlagao za kasnije. Bez obzira na sve, odlučio je da se ne otkriva pred njenim ocem.

Upravo je hteo da naruči još jedno piće kada su se bočna vrata otvorila i u salun je upao Džejk sa revolverom u ruci blatnjav i prljav, lica izobličienog od besa.

Holidej se okrenuo od šanka i munjevito mašio revolvera koji mu je visio o bedru. Pobedonosni, likujući plamen u Džejsovim očima iznenada je nestao kada je shvatio da metak koji je opalio nije pogodio cilj, već se zario u šank pored Holidejeve ruke.

– Sto mu gromova, mister, dva napada su već previše – odbrusio je Dok i opalio još pre nego što je nanišanio. Ali i taj tren bio je dovoljan majstoru kakav je čuveni Džordžijanac. Metak je pogodio Džejsa u vrat i odmah zatim se njegov debeli podbradak zacrveneo se od krvi. Silinom udara odbačen unazad, debeljko je ramenom

udario u dovratak i odbio se u stranu. Tresnuo je glavom o zid, a zatim pao na pod ispuštajući revolver iz bledih, beživotnih prstiju.

Dok je eho revolverskih hitaca zami-
rao, Džim Dingvol je stajao zbunjen,
glupo poluotvorenih usta. Ugledavši
Džuli na vrhu stepeništa, Holidej je
slegnuo ramenima i rekao – Žao mi je
što se ovo dogodilo, Dingvole.

U istom trenu unutra je uleteo šerif.

III

Šerif Leon Koup sačekao je dok se
Dok Holidej nije okrenuo prema nje-
mu, a tek onda preteći isturio ruku
u kojoj je držao revolver. Bio je oz-
biljan, a u njegovim tamnim očima
ogledalo se nestrpljenje pomešano
sa ljutnjom.

Shvativši da je čuvar zakona uzru-
jan, Dok spusti pištolj ne želeći da
ulazi u bilo kakav sukob.

– Do đavola, Holideje, pa zar tek što
ste pola sata u gradu... – počeo je.

– Samoodbrana – prekinuo ga je
Dok oštro.

Nije ništa odgovorio, već je okrenuo
glavu i pogledao u Dingvola koji, pak,
nije mogao da skrene pogled sa beži-
votne i okrvavljene Džejsove figure.

– Je li mrtav? – progundao je šerif i
uputio se prema šanku.

– Naravno da je mrtav – odvratio je
Dingvol koji se već malo smirio. – To
je onaj tip na koga sam te upozorio,
Leone. Onaj što je sedeo u ćošku i

zurio u jednu tačku kao da namerava
nekoga da rastrgne u komade. Slutio
sam da se iz tog neobičnog držanja
ne može izroditi ništa dobro i eto...
obistinilo se.

Praveći se da nije primetio Holide-
jevu ravnodušnost, šerif je osmotrio
mrtvog Džejsa i besno opsovao. Za-
tim se okrenuo sa revolverom u ru-
kama..

– Ne zvao se ja Koup ako ovo nije
obično ubistvo, Holideje – besno je
procedio. – Morate što pre naći neko
objašnjenje za svoj postupak, inače
vam se loše piše.

– Objasnjene imam i to vrlo jed-
nostavno – odvratio je Dok mirno.
– Ovaj ovde ušao je unutra pucajući
iz pištolja i pošto sam pored šanka
stajao sam, pretpostavio sam da sam
mu ja i cilj. Stoga sam morao da ga
onemogućim.

– Morali ste da ga onemogućite?
Tačnije rečeno, morali ste da ga ubi-
jete.

– Nije bilo izbora, šerife. Bilo je biti
ili ne biti.

Ljut zbog izražene hladnohrvnosti
svoga sagovornika, šerif glasno hu-
knu, hitro izvuče Dokov revolver iz
futrele i baci ga da klizi po glatkoj
površini šanka. Ipak, veliki kolt sa
drškom od slonovače nije pao na pod
jer ga je Dingvol „zaustavio” i stavio
na šank. S druge strane, Koup je upe-
rio vrh cevi Holideju u bradu i besno
procedio – Trebalo je da vas nateram
da zaobidete grad čim sam vas prvi

put ugledao, mister. Hm, ne nosim ja uzalud ovu značku već deset godina! Umem da namirišem ubicu i kavgadžiju čim promoli nos!

– Mislim da bi bilo dobro da meni dopustiš da kažem koju, Leone – umešao se Dingvol. – Ja sam bio prisutan i sve sam video, samo da znaš. I mada u pogledu ovog revolveraša gajim ista osećanja kao i ti...

– Reviolveraš!? – ponovio je šerif začuđeno i začuđeno pogledao Dingvola.

Na to je čovek za šankom samo kratko klimnuo glavom.

– Brz je, vraški brz, šerife. U svom životu sam video mnogo brzih revolveraša, ali ovaj ih je sve nadmašio. Ruka mu je poletela ka revolveru tako brzo da je nisam ni video.

Koup je duboko udahnuo vazduh, a oči su mu zadovoljno zasjale.

– Da, da... revolveraš – promrmljao je cinično. – Trebalo je odmah tako nešto da procenim. Sto mu muka, možda bi jedno vešanje bilo pravi primer koji će neugodnim strancima pokazati kako se u ovom gradu kažnjava za lako potezanje revolvera.

Holideja je u tom trenutku izdalo strpljenje. Odlučnim pokretom odgurnuo je cev šerifovog pištolja sa svoje brade i prišao šanku gde je još uvek stajalo njegovo nepopijeno piće. Ali, samo što je pružio ruku da uhvati čašu, šerif je zamahnuo iz sve snage ciljajući da ga udari. Dok se u poslednjem trenutku izmakao i ovaj

je promašio. Revolver je tresnuo o dasku šanka i od siline udara Kouпова ruka je prosto utrnula.

Ne mogavši više da se povlači i uzdržava, Holidej ga je zgrabio, izvio mu ruku i oteo revolver, a onda ga gurnuo da klizne niz šank.

Tek kada je šerif zaurao od bola. Dok ga je odgurnuo od sebe i žestoko odvratio – Sto mu gromova, šerife, ne urlajte više i slušajte šta ću vam reći! Taj razbojnik je hteo da me ubije. Zar ste očekivali da ću stojati mirno i čekati šta će biti?

– A jeste li ga poznavali, mister? – upitao je Dingvol umešavši se u raspravu.

– Nisam mada smo se... prošle noći smo se sreli. U stvari, jahao sam prema gradu kada me je na putu uhvatila oluja i naterala da potražim zaklon u jednoj kolibi u brdima. Čim sam ušao unutra trojica su me spopala i bilo je jasno da žele da me ubiju. Posle kratkog raspravljanja i malo tuče jedan je stradao i zauvek ostao u kolibi. Uspeo sam da pobegnem, a ona dvojica su pošla za mnom. U poslednjem času sam pronašao sklonište između stena i tu proveo noć. Tako se prvi deo epizode završio. Ali oni me nisu pustili na miru. Jutros, baš kada sam prilazio gradu, ponovo su me napali što je i šerif mogao da vidi. Treći čin se odigrao nedavno, baš ovde, u salunu. Ne znam kako bi neko drugi reagovao na mahnitog čoveka koji uleće sa uperenim pištoljem...

– Vraški čudna priča – prokomentarisao je Koup koji se u međuvremenu malo pribrao.

– Čudna, ali istinita – dodao je Holidej.

– I vi niste poznavali nijednog od te trojice? – nastavio je šerif dalje.

– Nikada ih nisam video.

– Zašto su onda hteli da vas likvidiraju. Kakvog to smisla ima?

Holidej slegnu ramenima.

– Ako nađemo trećeg, možda će nam on saopštiti razlog – odvratio je mirno.

– Trećeg? – ponovio je Koup.

– Pa naravno. Prvi je nastradao u kolibi, drugi leži tu iza nas, a treći se šunja po okolini. Prema tome, biće mi potreban revolver i zato vas molim da mi ga vratite, šerife.

– Sačekajte malo, mister, sačekajte – odvratio je čuvar zakona, svestan da mora da zadrži kakvo takvo dostojanstvo. Znao je da gomila čuči na tremu i kroz leptir vrata kao bez daha prati šta se dešava. Zato je uzeo svoj revolver sa šanka, ponosno se isprsisio i dobacio glasom u kome se mogla osetiti strogost:

– Sve ostale stvari rešićemo u mojoj kancelariji, mister. U redu?

Pošto Dok nije odgovorio, on nastavi – A sada, uzmite tog čoveka sa poda i ponesite ga. I upozoravam vas: samo jedan pogrešan korak i neću se libiti da vam pucam u noge.

Holidej ga odmeri nekako iskosa. Mada se trudio da ne izaziva čoveka

sa zvezdom niti da zaoštrava sukob, nije mogao da suzdrži prezir.

– To nećete videti od mene, šerife – odvratio je glasom punim ledenog prezira.

Koup se lecnu. Taj glas oštar kao metal i to bezizražajno lice. Ništa mu se nije dopadalo niti slutilo na dobro...

– Šta neću videti? – upitao je mnogo tiše.

– Pa to, da nosim mrtvaca. Za tako nešto postoje ljudi kojima je to dužnost.

Šerif ga pogleda. Hteo je da ponovi svoju naredbu, ali neki unutrašnji glas govorio mu je da je ovaj čovek suviše opasan.

– Naravno – rekao je pokušavajući da zvuči ravnodušno. – I mislio sam da neki od ovih što stoje na vratima priđu i obave sve što treba – dodao je namerno povišivši glas. – Hajde, šta čekate? – dodao je i rukom dao znak ljudima da uđu. Onda se ovlaš okrenuo i ponovio – Sve ostalo ćemo rešiti u mojoj kancelariji, mister. Tamo ćete potpisati i izjavu o ovom događaju – dodao je i ljutito se obrecnuo na ljude koji su „zaglavivši vrata” još uvek provirivali u salun. – Šta je, šta ste navrli? Zar nikada niste videli mrtvog čoveka?

Holidej je na miru ispio piće i jedva primetno klimnuo glavom Dingvolu koji mu je ćutke dodao kolt.

– Hvala, mister – rekao je kratko. – Koliko mogu da primetim, vi ste

veoma ćutljivi. Niste rekli baš mnogo, zar ne? Vaša izjava mogla bi da pomogne da se dođe do istine.

Dingvol se ugrizao za usnu i slegnuo ramenima.

– U poslednje vreme u ovom salunu palo je dosta glava, Holideje. Izgleda da je problem u tome što je suviše ljudi uzelo zakon u svoje ruke i radi lo šta im je volja. Koup je izabran da smiri svaku gužvu koja bi se eventualno mogla desiti i moram vam reći da je dosta uradio.

– A šta ćemo sa istinom?

Ćovek sagnu glavu i promrmlja – Istina će već izaći na videlo, ne brinite. Šerif zna šta i kako treba da radi.

– Verovatno ste u pravu – odvratio je Dok cinićno i laganim korakom izašao napolje.

* * *

Džuli Dingvol je osetila rezak miris ustajalog znoja pre nego što je nećija ruka obgrlila njen vrat, a neka široka tvrda šaka joj ćvrsto stisnula usta. No, nije imala vremena da se okrene i krikne. I pre nego što se pribrala i shvatila šta se događa, bila je odvućena nekoliko stopa dalje od stepenica u trenutku kada je odjek pucnjeva u salunu zamirao u vazduhu. Bacala se nogama i uvijala celim telom pokušavajući da oslobodi ruke i doćepa se očiju ćoveka koji ju je tako ćvrsto držao. No, napadać nije imao nameru da je poštedi; već sledećeg trenutka

zamahnuo je rukom i udario pesnicom po licu.

Bespomoćno je klonula, ali je snaćni ćovek uspeo da je prihvati i lagano spusti na pod. Pošto se hitro osvrnuo oko sebe i video da u blizini nema nikoga, polako se prišunjao do vrha stepeništa. Video je kada je šerif Leon Koup ušao u salun sa revolverom u ruci i obratio se ćoveku koga je nazvao Holidej.

Mršteći se, snaćni napadać se vratio nazad u hodnik, digao Džuli sa poda i više je noseći nego vukući, odneo do kraja uzanog hodnika. Usput je probao nekoliko brava sve dok nije naišao na jednu koja je popustila i omogućila mu da uđe unutra.

Soba je bila mala i u njoj se nalazio samo jedan krevet. Napadać je bacio Džuli na postelju i grubom rukom obrisao znoj sa ćela i vrata.

Dakle, Bert i Džejs su bili mrtvi i ostao je samo on. Osetio je kako ga obuzima sve jaći i jaći bes... Baš u tom trenutku Džuli je zastenjala.

Odmah zatim on se okrenuo, prišao krevetu i povukao devojku za kosu tako snaćno da je skoro podigao u sedeći položaj.

– Onaj ćovek dole, onaj snaćni crnokosi tip sa kojim si dojahala u grad, ko je on, prokletnice?!

Kada se njegovo zlobno iskrivljeno lice sasvim priblićilo njenom, Džuli je od straha i gnušanja zastao dah. Ali pošto je pokušala da mu se izmigolji

iz ruku, tako krvnički ju je povukao za kosu da je morala da krikne.

– Časna reč, devojko, ja se ne šalim! Ne igraj nikakvu igru već reci da li je on Nesbit ili nije?

– Ne, on nije Kirk Nesbit...

Čovek ljutito opsova.

– Ko je onda taj i šta hoće?

Džuli prestravljeno odmahnu glavom. Grozničavo je razmišljala o tome šta da odgovori, ali strah ju je potpuno paralisao. S druge strane, bilo je sigurna samo u jednu stvar. Ovaj čovek bio jedan od trojice koji su sinoć pokušali da ubiju Doka Holideja!

– Curo, ti si se sakrila zajedno sa tim nevaljalcem, zar ne? U stvari, ti si ga presrela kada smo jurili za njim i pomogla mu da se sakrije. Priznaj, nije li tako? Hm... možda si ti najviše odgovorna za naš neuspeh, bolje reći kriva što je uspeo da nam pobegne. Prema tome, mnogo nam duguješ, plavojko. Zato govori ili...

Rekavši to ponovo je povukao za kosu, ovoga puta možda i najjače. Ipak, Džuli je uspela da „uhvati dah” i procedi – Ko ste vi? Šta hoćete od Kirka Nesbita? Zar nije već dovoljno propatio...

Njene reči propratio je grub udarac po usnama i ona oseti topao mlaz krvi koji je počeo da joj se sliva niz bradu.

– Govori, curo, ko je ta skitnica, taj prokletnik i mutivoda? Govori dok

još imaš mogućnosti da kažeš šta znaš!

– Mister Holidej – promucala je devojka osećajući u ustima ukus krvi.

– Holidej? Ko je do đavola taj Holidej? Kako je on upao u sve ovo?

– Ne znam, zaista. Isto kao i vi... i ja sam mislila da je on Kirk Nesbit. Znala sam da ga puštaju i pošla da ga sačekam očekujući da se pojavi na putu. Umesto Kirka naišao je Holidej.

Bandit je ponovo zgrabio za ramena i počeo snažno da je drmusa.

– Gde je Nesbit, govori!

– Ne znam, ne znam... Časna reč, pošla sam da ga sretnem, ali on se nije pojavio tamo gde sam ga očekivala. Naišao je samo Holidej. To je sve što znam. Zar... zar me sada nećete ostaviti na miru?

Čovek je izvukao revolver i uperio ga u nju. U tišini koja je u trenutku zavládala do njih je dopro odjek razgovora u salunu. Ali, glasovi nisu bili dovoljno jaki da bi se iz žagora mogao razaznati šta je bio predmet razgovora. Zatim je škripa dasaka u hodniku nadjačala sve i bandit se hitro okrenuo i uperio revolver prema vratima.

– Tata, upomoć!– kriknu devojka izbezumljeno.– Tata, ovde sam! Tata, pomози mi, molim te!

Na te reči bandit je priskočio, zgrabio je slobodnom rukom za mišicu i povukao je prema prozoru. Dok je jednom rukom držao revolver uperen

prema vratima, a drugom pokušavao da podigne krilo prozora, koraci u hodniku bivali su sve jasniji. Na kraju su se zaustavili ispred vrata, a bandit je povikao – Pokušaj da uđeš ovamo i devojka će dobiti svoje!

Kliznuvši kroz prozor on je povukao devojku za sobom da bi mu koristila kao štit; našavši se na verandi okrenuo se oko sebe i kada je video da na dvorištu nema nikog ko bi ga ugrozio, gurnuo je Džuli nazad u sobu i stuštio se niz stare dotrajale stepenice.

Prošlo je nekoliko trenutka dok se Džuli nije osvestila i ovoga puta mnogo glasnije pozvala upomoć. Odmah zatim vrata su se uz tresak otvorila i kada je devojka ugledala čoveka koji je ušao u sobu, sav njen strah iščezao je kao rukom odnet. Obuzeta olakšanjem, potrčala je kao njemu i bacila mu se u naručje.

– Kirk, oh, Kirk! – povikala je.

Kirk Nesbit je nekoliko sekundi držao u naručju, a onda je lagano odgurnuo i potrčao prema prozoru. No, kada je pogledao u dvorušte saluna samo je mogao da vidi bandita koji je, priljubljen uz vrat konja, jurio jednom od sporednih ulica.

– Prokletstvo! – progundao je Nesbit, hitro spustio prozor, a onda prišao devojci koja je sedela na krevetu i plakala od radosti i olakšanja.

– Smiri se Džuli – prošaputao je tiho i nežno je obgrlio oko ramena kako bi je umirio. – Sada je sve u redu, bez-

bedna si – dodao je umirujućim glasom.

– Ja... – mucala je ona. – Oh, Kirk, šta sve ovo znači? Šta se to događa? – upitala je podigavši glavu i pogledavši ga pravo u oči.

– To bih i ja želeo da znam – odvratio je crnocos, mlad čovek odlučnog, muževnog lica. – Da li si ozbiljno povređena?

Odrečno je odmahнула glavom mada se golim okom moglo videti da su joj usne i vilice malo naduvene.

– Nije mi jasno zašto tebe...? – upitao je Nesbit.

Džuli je ustala sa kreveta i odbacila slapove duge zlatne kose na ramena. Činilo joj se kako je tek sada primetila da joj je bluza pocepana. Pokušala je da je povuče i pokrije golotinju na desnoj strani grudi, a onda glasno uzdahnula i rekla – Pošla sam ti u susret, Kirk. Tata je odnekud saznao da te juče otpuštaju iz zatvora, a ja sam opet čula trojicu koji su razgovarali o tome da će te ubiti čim te ugledaju.

Nesbit je promrmeljao nešto sebi u bradu.

– Trojica ljudi nalazila su se u zasedi. Slučajno sam ih primetio i shvativši da me čekaju, brzo sam se vratio tamo odakle sam došao. Usput sam naišao na nekog čoveka, ali projurio sam pored njega jer nisam želeo da me bilo ko prepozna.

– Oni su se zakleli da će te ubiti – ponovila je Džuli lagano.

– A ovaj što te je napao, da li je on jedan od njih?

– Da, Kirk. Hteo je na svaki način da sazna gde si. Raspitivao se takođe i za mister Holideja.

– Holideja? – ponovio je Kirk Nesbit u čudu i ponovo prišao prozoru. Bilo mu je žao što nije imao dobro oružje i odmornog konja kako bi mogao da krene za onim nasilnikom.

Džuli mu je prišla i s mukom pokušala da se osmehne puknutim, nadvučenim usnama. Izgledala je tako jadno i žalosno i on se nije mogao uzdržati da je ne obgrli oko ramena i privuče je k sebi. Ona se nije protivila. Naprotiv, bez reči mu se privila na grudi uživajući u snazi njegovog zagrljaja.

– Očekivala sam da ćeš se pojaviti, Kirk i nestrpljivo čekala da te upozorim na ono što sam čula. Tada sam čula pucnjavu u Blejkovoj kolibi i sa užasom pomislila da su te ubili.

Nesbit je podigao ruku i nežno je pomilovao po kosi. Nije ništa rekao, ali je na drugi način ohrabrio da nastavi. I zaista, ona je to i učinila.

– Upitila sam se prema kolibi da vidim šta se događa kada se otuda prema meni ustremio neki konjanik jureći punom brzinom. Pošto je padala kiša i vidljivost bila slaba, obrađovala sam se pomislivši da si ipak uspeo da pobegneš od onih životinja. Pozvala sam te po imenu, ali umesto tebe pojavio se taj stranac. Nismo stigli da izmenimo ni reč jer su nam

oko glava počeli da zvižde kuršumi. Ja sam pronašla sklonište gde smo se sakrili tako da su dvojica gonilaca projurili pored nas.

– Ah, sada se sve slaže – kazao je Kirk tiho. – Jutros rano našao sam u kolibi mrtvog čoveka. Sada mi je jasno da je to jedan od bandita.

Džuli je zadrhtala i nekoliko puta potvrdno klimnula glavom.

– Mister Holidej je rekao da su ga ta trojica zamenila sa tobom i da su pokušali da ga ubiju. No, on je sreo jednog od njih i uspeo da pobegne. Ipak, jutros su ponovo zapucali na nas baš kada smo se približavali gradu.

– Čuo sam maločas neku pucnjavu – kazao je mladić. – Šta se desilo?

– Stvarno ne znam šta da ti kažem, Kirk. Znam samo da je u salunu bio mister Holidej i da je razgovarao sa tatom, a ja sam baš pošla dole kada me je ona hulja šćepala za vrat i...

– Nemoj više da misliš o tome, Džuli – dobacio je Kirk umirujućim glasom.

– Mislim sa bi sada bilo najbolje da odeš u svoju sobu, malo se dovedeš u red i promeniš odeću.

– A šta ćeš ti da radiš za to vreme? – upitala je ona radoznalo.

– Potražiću tog Holideja. Žarko želim da ga upoznam i vidim kakav čovek je u pitanju.

Džuli ga je uhvatila za ruku i pokušala da ga zadrži.

– Zašto te ti ljudi progone, Kirk? Šta imaju protiv tebe?

– To je nešto što i sam tek treba da otkrijem. Hm... možda Holidej ima odgovor na to pitanje. Prema tome, moram odmah da ga potražim. Kasnije ću se vratiti da se vidimo i o svemu malo opširnije porazgovaramo.

– Hoćeš li, Kirk? – upitala je puna nade, a oči su joj se zamaglile od radosti.

Sa druge strane, Kirku Nesbitu nisu bila nepoznata osećanja koja je lepa plavokosa Džuli gajila prema njemu. Zato joj je lagano podigao bradu, blagonaklono se osmehnuo i nežno je poljubio u čelo.

Onda se okrenuo i brzo izašao iz sobe.

Ostavši sama, devojka je sela na krevet i počela nervozno da lupka nogom po podu. Poljubac u čelo bio je nežan i blag, ali...

To nije bilo ono što je lepa Džuli očekivala.

IV

Siv u licu i sumornog izgleda, Kirk Nesbit je stajao pored šanka i čekao da ga Džim Dingvol posluži pićem. Ali Dingvol ga je odmerio pogledom u kome se video da ga je prepoznao ali to nije uticalo na njegovo ponašanje. Naime, nastavio je sa čišćenjem šanka što je očigledno smatrao važnijim od posluženja novog, reklo bi se neželjenog gosta.

– Možda bi bilo dobro da odete na sprat i vidite kako je Džuli, mister Dingvole – dobacio mu je Nesbit.

– Upravo je neki bandit gadno pretukao.

– Šta? – viknu Dingvol pocrvenevši. – Moja kćerka pretučena?!

– Živa je i zdrava, ne brinite. Malopre sam razgovarao sa njom. Napadač je bio jedan od trojice koji su me čekali u zasedi kada sam izašao iz zatvora.

Dingvol je odbacio krpu za brisanje u žurno skinuo kecelju. Požurio je ka stepenicama, ali je za trenutak zastao i dobacio Kirku koji se uputio ka izlazu.

– Časna reč, Nesbite, ovo mi se ni malo ne sviđa! – doviknuo je. – Ne znam šta smerаш, ali drži se dalje od moje kćerke!

Kirk nije odgovorio. Samo je nešto nerazumljivo progundao, izašao napolje i uputio se prema zatvoru. Usput je sretao mnoge poznate ljude koji su se pravili da ga ne primećuju što ga je posebno diralo. No, to je ipak nekako i mogao da podnese. Ali, mnogo više ga je bolela činjenica da ga ni brat Džerom niti verenica Džejn Renkin nisu sačekali na izlazu iz zatvora. Ako je Džuli Dingvol našla za shodno da mu pođe u susret i upozori ga na opasnost, tim pre su to trebali da učine njegov polubrat ili Džejn sa kojom je bio daleko bliži. Zašto ga onda oni nisu potražili, pitao se.

Sa ulice je skrenuo na trem, a onda ušao u zatvorsku zgradu i zatekao šerifa Koupa koji je sedeo za stolom i nešto pisao. Sa desne strane stajao je visok, crnokos, snažan čovek sa izgledom nekoga ko vlada situacijom i ima sve karte u rukama.

– Holidej? – zapitao je Kirk Nesbit.

Pre nego što je mogao bilo šta da kaže, šerif Koup je podigao glavu i za trenutak prestao da piše.

– Dakle, ipak su bile tačne vesti da ćeš se vratiti nazad, Nesbite. Hm... izgleda da je to bilo poznato svima, osim meni.

Kirk je kratko klimnuo glavom i odmerio Holideja. Bio je visok, vitak, crne poluduge kose i nekako hladnog, bezizražajnog lica. Ipak, videlo se da je u pitanju energična i smirena osoba, čvrsta duhom i telom, naviknuta na opasnost i raznorazne rizike.

– Čuo sam da vama treba da zahvalim što sam još živ, Holideje – rekao je čim je ušao. – Da vas ona trojica greškom nisu zamenili za mene, verovatno bih već bio mrtav.

– Oni su najobičniji nesposobnjakovići – odvratio je Dok mirno. – Pretpostavljam da biste se i vi nekako izvukli.

Ozbiljnog izraza lica, Nesbit je oštro odmahnuo glavom.

– U ovakvoj kondiciji i bez oružja bio bih im sasvim lak plen, mister. Zato mislim da vam dosta dugujem.

– Zaboravite – odvratio je Dok na svoj lak, ali istovremeno ozbiljan na-

čin. – Jedino što me u ovom trenutku interesuje je da pomognem našem šerifu da sazna i zapiše tačne činjenice. Posle toga ću poći svojim putem.

– Dva čoveka su mrtva, Holideje – promrmljao je Koup sebi u bradu.

– Prema tome, ne radi se o nekoj sitnici, zar ne?

– Jedan od vaših građana potvrdio je da sam pucao u samoodbrani, šerife – dobacio je Dok, ne bez gorčine u glasu. – Ili možda vi imate neke posebne, samo vama znane zakone koji važe u ovom gradu?

Koup zaškriguta zubima.

– Ne zavitlavajte me, Holideje. Osim toga, nisam raspoložen da mi ovde u službene odaje upadaju raznorazne zatvorske ptičice i lansiraju svoje ideje.

Kirk Nesbit nije odgovorio. Za trenutak je je još jednom pažljivo odmerio šerifa, a onda se okrenuo i pošao ka izlazu.

– Vi ćete pomoći u ovome, Holideje, dajem vam reč da hoćete – promrmljao je čuvar zakona nabusito.

Shvativši da je dalji razgovor o ovom predmetu okončan, Dok je još jače natukao šešir na čelo, jedva primetno klimnuo glavom i uputio se napolje.

– Biću u blizini – dobacio je kratko.

– Nameravate li da ostane?

– Za sada. Idem malo da se odmorim, popijem još možda čašicu dve, a onda ću videti šta dalje.

– Kada ćete napustiti grad? – nije odustajao Koup.

Džordžijanac slegnu ramenima.

– Možda za sat ili dva, a možda za dan ili dva. Sve zavisi od toga na šta ovde naiđem. No, kako vreme odmiče, sve je manje verovatno da ću odmah otići jer su mi potrebni jelo, kupanje i dobra postelja.

Šerif je nezadovoljno šmrknuo.

– Što se tiče zanimljivosti, ne verujem da ćete naći mnogo toga što će vas interesovati, Holideje. Ovaj grad je jedna dosadna, dremljiva rupa i takav će još dugo ostati. Doduše, meni lično je veoma drago što je tako.

Dok podiže ruku u znak pozdrava.

– U ovom momentu želim samo nekoliko čaša pića, porciju dobre hrane i malo sena za mog konja. Kada se to slegne, odlučiću šta dalje.

Lagano je hodao glavnom ulicom i malo pažljivije osmatrao okolinu. Grad se ničim nije razlikovao od stotine drugih naselja na Zapadu koje je do sada posetio. Bio je tu stari deo grada, onaj sa primitivnim kućama koji su napravili prvi doseljenici. Na njega se „naslanjao” onaj novi sa modernijim kućama, lokalima, trgovinama, bankama i drugim, većim zgradama koje su svedočile o poverenju mladih generacija u budućnost Kreg Krika.

Zaustavio se pred salunom i lagano ušao u punu prostoriju ispunjenu tihim žamorom u kojoj je, kako mu se sada činilo, vladao mnogo veći red.

Našao je mesto na kraju šanka, a Dingvol mu je bez reči sipao brendi, a onda se udaljio da posluži neke goste i odmah zatim se vratio.

– Moja kći mi je rekla da ste prošlu noć zajedno proveli u preriji, Holideje – obratio mu se mrgodnog izraza lica. – Mogu li znati šta se desilo?

Dok srknu piće i pogleda ga.

– Zar vam Džuli nije rekla?

Dingvol se još više nasmršti. Posmatrajući ga ispod oka, Dok zaključio da od devojke nije saznao mnogo, ali i da joj ne veruje dovoljno.

– To sada nije važno. No, ja nisam mali da ne znam šta...

– Vaša kći vas očigledno nije pitala za dozvolu da napusti grad – prekinuo ga je Dok odlučno, želeći da saopšti istinu što pre. Naš susret je bio slučajan i ja sam shvatio da me je zamenila sa nekim. Mogu samo da vam kažem da vam je kćerka izuzetno odlučna i hrabra. Ipak, vodio sam računa da posebno uđemo u grad i da šerif ništa ne sazna. Dakle, to vam je ono najosnovnije. A sada me pustite na miru, Dingvole!

Međutim, vlasnik saluna nije odustajao.

– Vraga ću vas ostaviti na miru! Mišlite li da ću sedeti skrštenih ruku i dopustiti da mi se kći spanda sa svakom skitnicom koja...

– Ja je nisam pozvao da dajaše u preriju, Dingvole! – presekao ga je Dok ljutito. – Nisam tražio ni da nađe skrovište za nas dvoje. Ali, da bih

vas oslobodio nepotrebne brige reći ću vam da joj se tokom noći nisam približio bliže od deset stopa, a što se tiče ulaska u grad... već sam vam rekao. Džuli je lepa i zgodna devojka, ali ja je nisam ni taknuo. U redu?

Dingvol uzdahnu i počeo da trlja krpom već blistavo čistu površinu šanka.

– Ako je tako onda... u redu je, mister Holideje. Ja se samo brinem za Džuli koja je, to nije teško priznati, prokleta svojeglava i tvrdoglava. Čim joj bude bolje moram porazgovarati sa njome o tome ko je gazda u kući!

– Samo porazgovarajte – odvratio je Dok ravnodušno, uzeo svoju čašu i uputio se ka stolu na sredini odaje. Samo što je seo, na sporednim vratima pojavio se Kirk Nesbit. Spazivši Holideja odlučno se uputio prema njegovom stolu, zastao i dodirnuvši rukom obod šešira, učtivo upitao – Imate li nešto protiv da sednem?

– Stolica je slobodna – odvratio je Dok. – Ali, imajući u vidu u kakvoj ste situaciji, ja bih na vašem mestu seo leđima okrenut zidu, Nesbite.

Mladić ga je poslušao i okrenuo stolicu tako da je pogledom mogao istovremeno da obuhvati prostor ispred šanka i oba ulaza u salun. Zatim je seo, skrstio ruke na grudima i zlovoljno pogledao ispred sebe.

– Napolju me čeka osedlan konj jer sam nameravao da napustim grad, Holideje. Ali, sto mu muka, zapao

sam u neprilike, bolje reći, u situaciju iz koje ne vidim izlaz.

– Verujem da jeste – složio se Dok i iskapio čašu do kraja.

Ništa ne govoreći, mladić je ustao, uzeo čašu i poneo je prema šanku. Zatim je rukom pokazao Digvolu da i njemu natoči jednu i bez reči se vratio stavivši na sto dva brendija.

– Nas dvojica smo u istom sosu, Holideje – rekao je prenuvši se iz zamišljenosti.

Dok iznenađeno podiže obrve.

– Mislite?

– Pa... vi ste sredili dvojicu. Mislite li da će treći dopustiti da se tek tako izvučete?

– Može on da radi šta mu je volja, ali da sam na njegovom mestu, prvo bih pokušao da sredim račune sa vama, Nesbite. Jer, vi ste osoba koju su tražili, zar ne?

– Ali, zašto. I ko su, do vraga, ti ljudi?

– Zar vi to ne znate?

Mladić odlučno dmahnu glavom.

– Ne znam. Nisam se nikome zamerio osim prijateljima onog kockara koga sam ubio pre pet godina. Ali ja sam odležao svoje i čisto sumnjam da bi neko čekao pet godina da me lično kazni. Pogotovu kada se radi o kockarima koji među sobom i nisu naročito bliski.

– Čuo sam da su neki čekali i duže – prokomentarisao Holidej mirno.

– Ali oni su znali da sam pucao u samoodbrani! Bez obzira šta su rekli na

sudu, znali su pravu istinu i videli su da je Džipson potegao revolver čim sam mu rekao da vara na kartama. Zato ne verujem da bi neko od njih sada želeo moju smrt.

– Znate šta, Nesbite, život me je naučio da verujem u mnoge stvari koje mi izgledaju nemoguće.

– Voleo bih kada biste me saslušali, mister. Evo... reći ću vam šta se, u stvari, desilo. Jedne noći nas petorica, bolje reći četvorica stranaca i ja igrali smo karte u ovom salunu...

– To je trula daska na koju niste trebali da stojete – prokomentarisao je Dok tiho.

Mladić živahno klimnu glavom.

– Da, sada je i meni to jasno. Ali tada je bilo drugačije. Celoga dana sam pio i bio zabrinut zbog nekih svojih problema. Jedna dobra partija pokera činila mi se kao zgodan način da ispunim vreme i zaboravim na svoje muke. U svakom slučaju, nisam izgubio mnogo novca i sve je bilo manje više obično. No, u dva sata stvari su krenule naopako. Dobijao sam vraški dobre karte, ali je neko drugi je stalno imao za nijansu bolje. Razumete šta hoću da kažem?

Holidej klimnu glavom. Ta igra bila mu je isuviše dobro poznata. Na slabu kartu se, po pravilu, nije išlo. Ali ako je neko imao jaku kartu, onda je obično bio spreman da zagriže, odnosno, da u igru ubaci veću sumu novca.

– To se događalo u svakom krugu tako da sam počeo da sumnjam kako je partija nameštena. Nisam ništa rekao nego sam strpljivo čekao trenutak da neko od saigrača napravi grešku. Konačno, Džin Džipson se izleteo i u jednoj partiji sa velikim ulogom pokazao četiri keca protiv moja četiri kralja i petog keca kog sam držao u ruci. Razbesneo sam se i nazvao ga lopovom i prevarantom. Nije ni pokušao da mi protivreči, već je jednostavno bacio karte i potegao revolver. Naravno, nisam čekao da me ustreli nego sam se i ja mašio revolvera. I mada nisam naročito vičan oružju, bio sam nešto brži, recimo, za treptaj oka, ne više. Mister Dingvol je odmah dotrčao, no nije vredelo. Naime, ostali su bez razmišljanja izjavili kako sam mučki ustrelio njihovog partnera. Osim nas petorice niko nije prisustvovao događaju tako da su na sudu njihove izjave stajale protiv moje. Jedino su Dingvol i još dvojica građana potvrdili da su se čula dva pucnja, što se uklapalo u moju verziju događaja. Ipak, sud je više poverovao njima, pa sam osuđen na pet godina strogog zatvora jer je sudija zaključio da moja krivica za apsolutno ubistvo nije sasvim dokazana, pa nije mogao da mi izrekne smrtnu kaznu vešanjem – završio je Nesbit uz uzdah.

Pošto je Dok još uvek ćutao, on dodade – Odležao sam svojih pet godina i mogu vam reći da mi je bilo vrlo

teško, Holideje. Ali, tamo sam sreo čoveka koji mi je rekao da je dobro poznavao Džina Džipsona i koliko je njemu bilo poznato, tog tipa niko nikada nije uhvatio u varanju. Ispričao mi je još da je u oblasti Riverbout Džipson uživao reputaciju kockara koji nikada ne gubi. Baš zbog toga mnogi ljudi su pretpostavljali da je rođeni prevarant. Ali, on je jednostavno bio neuhvatljiv.

Holidej upitno podiže obrve. Naime, poslednji deo Nesbitove priče počeo je da ga interesuje. S druge strane, pognut malo napred i govoreći veoma tiho da ga niko drugi nije mogao čuti, Nesbit nastavi – Taj čovek mi je uporno tvrdio da ni na koji način ne bih mogao uhvatiti Džipsona u varanju da on to nije hteo. Smatrao je da je tu u pitanju nešto drugo, to jest, da iza svega stoji neki Džipsonov plan.

Holidej ga sumnjičavo odmeri.

– Hoćete da kažete da vam je bila postavljena zamka?

– Šta bih drugo mogao da mislim? Džipson je dopustio da ga uhvatim u laži i nazovem lopovom, a onda se mašio revolvera. Postoji samo jedan razlog za takvo njegovo ponašanje. Prosto... hteo je da me ubije.

Dok se duboko zamislio.

– Možda... A Džipsonovi prijatelji? Da, to je logično. Kada ste uspeli da ga sredite, optužili su ga za mučko ubistvo računajući da ćete biti obešeni.

– U pravu ste. Kada sada o tome razmišljam, mislim da sam imao sreće što sam dobio samo zatvor. Ta trojica su dojahala u grad zajedno sa Džipsonom, ali sam kasnije čuo da su posle završenog suđenja otišli iz grada. Od tada je prošlo pet godina.

– I sada su se vratili?

Nesbit se ugrizao za donju usnu i odrično odmahnuo glavom.

– Pogledao sam čoveka koga ste ustrelili u salunu, mister Holideje. Taj nije bio jedan od onih sa kojima sam igrao poker pre pet godina.

– Zar se tako dobro sećate likova od pre pet godina?

– Kada sam izveden pred sud morao sam da slušam njihove laži. Suđenje je trajalo ceo dan i veći deo vremena sam proveo proučavajući lica tih nitkova. Verujte, tako dobro sam ih zapamtio kao da ih sada gledam.

– A onaj čovek u brvnari na brdu? – zapitao je Dok.

– Ista stvar. I on mi je potpuno nepoznat.

Holidej je ispio brendi i lagano odgurnuo čašu. Ni sam nije znao zašto, ali cela ova priča počela je da ga zanima.

– Može biti da je onaj ko je pre pet godina planirao da vas likvidira sada želeo da završi posao, Nesbite. Imate li neku ideju ko bi to mogao da bude?

Mladi čovek je neko vreme napregnuto razmišljao, a onda odmahnuo glavom.

– Osim Džina Džipsona, nikada nisam pucao u bilo koga ili ga na neki drugi način povredio. Dajem vam časnu reč, Holideje.

– A ko bi imao najviše koristi od vaše smrti, mister? – zapitao ga je Dok.

– Oh...ne znam ni sam. Valjda niko... Znae, ja posedujem polovinu ranča koji mi je ostao od oca. Drugi deo pripada mom usvojenom bratu Džeromu i obojica vodimo imanje kao ortaci.

– A možda on želi da poseduje ceo ranč – izgovorio je Dok lagano i pažljivo se zagledao u Kirkovo lice očekujući da vidi njegovu reakciju.

– Džerom? – reče mladi čovek iznenađeno. – Vraga, pa on mi je najbolji prijatelj kog sam ikada imao! Odrasli smo zajedno i teško da smo bilo kada jedno drugom rekli ijednu ružnu reč. Sve što znam naučio sam od njega. I kada je došlo do teških trenutaka oko suđenja, on se svim silama borio da me oslobodi odgovornosti. Mislim da se iskrenije i predanije ne bi mogao boriti ni da je sam bio u pitanju. Znam sigurno da je pokušao da potkupi...

– O tome mi je nešto natuknula Džuli Dingvol – prekinuo ga je Dok mirno.

– Oh, da... Džuli. Znae li da je pre kratkog vremena napadnuta i pretučena?

– Ovde? – zapita Dok iznenađeno.

– Da, gore na spratu. Sva sreća, nije ništa strašno, a ona je hrabra devoj-

ka. Inače, znam da bi trebalo što pre da odem kući, vidim brata i saznam kako su se stvari razvijale za vreme moje odsutnosti. Ali, odlučio sam da najpre proverim ono što se ovde desilo i pokušam da saznam šta je pozadina svega. A to znači da će i Džejn, moja verenica, morati da pričeka.

– Da li je ona iz ovih krajeva? – upita Dok mimo svog običaja da se meša u tuđe živote.

– Na neki način jeste. Njen otac je došao ovamo pre šest godina sa namerom da kupi nešto zemlje i osnuje svoj sopstveni ranč. Ali, umro je pre nego što je uspeo da sredi stvari pa pretpostavljam da Džejn nije imala dovoljno upornosti da nastavi s poslom i ostvari njegov san. Džerom i ja smo joj pomogli koliko god smo umeli i čak je primili kod nas dok je bila u dubokoj žalosti za ocem. A onda... onda se desila ona prokleta partija pokera koja je sve uništila.

– Čuo sam da je posle suđenja izjavila da će vas čekati, Nesbite.

Mladi čovek raširi ruke i glasno uzdahnu.

– Pa... ni sam ne znam kako da vam kažem... Pre toga smo dosta vremena provodili zajedno i prilično se zbližili. Istina, nisam joj ponudio brak niti smo ugovorili datum venčanja, ako shvatate šta hoću da vam kažem. Do vraga, bio sam još mlad, preda mnom je bio život, a osim toga, tu je bila i Džuli koju nikako nisam želeo da povredim. Pretpostavljam da je posle

suđenja Džejn izjavila tako nešto da bi mi olakšala život u zatvoru. Verovatno je mislila da ću se osećati bolje ako me bude držala neka nada, lep san koji će mi dati snage da istrajem.

– I tako se desilo da je ona ostala u vašoj kući i nastavila da vodi domaćinstvo? Da li vam je pisala, posećivala vas i sve ostalo?

– Da... nešto slično tome... – promrmljao je mladić neubedljivo.

Dok je jedva zadržao osmeh. Zaključio je da Kirk Nesbit ima mnogo više neprilika nego što je obična zaseda i osećanje da je meta plaćenih ubica. „Uhvaćen” između naklonosti prema dvema ženama, bio je potpuno zbunjeno ne znajući za koju da se odluči.

– Po mom mišljenju, trebalo bi odmah da pođete kući, Nesbite. Možda je naš treći čovek jednostavno pobe-gao, ali ako nije, biće mu daleko teže da sa vama raščisti račune dok ste na vašem ranču nego u gradu.

Mladi čovek je neko vreme razmišljao, a onda značajno klimnuo glavom i hitro se podigao.

– Hvala na svemu, Holideje. Ako se ikada nađete u blizini ranča, sigurno me posetite. Posle svega što se desilo, bićete mi uvek dobrodošao gost.

– Možda ću to i učiniti, Nesbite – odvratio je Holidej prijateljskim glasom. – Do viđenja i sa srećom.

Kirk je dodirnuo rukom obod šešira, još jednom kratko odmerio Džima Dingvola i čvrstim korakom izašao iz

saluna. Holidej je sačekao dok nije začuo topot kopita jahača koji se lagano udaljavao. Tek onda je ustao, prišao šanku i zatražio još jedan brendi.

Pošto ga je poslužio i ćutke uzeo pruženi novac, Džim Dingvol je upitao – Šta sada nameravate, Holideje?

– Sada smo opet tamo gde smo bili kada sam došao u grad, Dingvole. Samo se nadam da će ovoga puta sve proći mnogo mirnije.

– Želeo bih da tako bude, mister.

On se kratko osmehnuo i lagano zapalio svoju omiljenu „havanu”. Nekoliko minuta je uživao u tišini, a pošto je odbio poslednji dim, ispio je piće i žurno izašao iz saluna.

V

Za Doka je jutro prošlo mirno, bez nekih nepredviđenih i neobičnih događaja. Za razliku od jučerašnjeg dana ovaj mir mu je izuzetno prijao.

Uputivši se u salun, ugledao je Džuli koja je prostirala veš u dvorištu. Devojčina donja vilica bila je malo otečena i to je bio jedini znak njenog sukoba sa tajanstvenim napadačem. Radila je hitro i energično pa je bilo pravo zadovoljstvo posmatrati je. Kada joj se približio, upravo je stavila poslednji komad na konopac i okrenula se.

– Svi pričaju o vama, mister Holideje. Vi ste, u neku ruku, glavna ovogodišnja novost.

– Zaista? – upita Dok mirno.

– Da, da... Neki ljudi pričaju da ste revolveraš i da na dršci vašeg oružja imate tucе zarezа. Još kažu da ste u stanju da pogodite vrh igle sa udaljenosti od trideset metara. Jedan od trgovaca je ispričao da je o vama slušao priče iz vremena kada ste na lađama plovili po Misisipiju. Kaže da ste najopasniji kockar svih vremena...

– Ne znam šta da kažem na sve to – odvrati Džordžijanac uz osmeh.

– Samo znajte da je to sa vrhom igle čisto preterivanje.

Ona se nasmejala i zakoračila na verandu, sklonivši pritom par nestašnih kovrdža koje su joj pale na čelo. Nekoliko trenutaka stajala je tako, ne pomerajući se niti šta govoreći. Onda ga je pogledala pravo u oči.

– Jeste li ručali? – upitala je.

– Ne – odvratio je Dok kratko.

– Onda bih vam mogla nešto pripremiti – rekla je jednostavno. – Jedan dobar odrezak sa lukom, eventualno krompirom i neki od naših, već čuvenih pečenih hlepčića.

Holidej se osmehnu i zakorači na verandu.

– To zaista zvuči veličanstveno – odvratio je, a onda se kratko nakašljao.

– Kirk Nesbit je maločas odjahao iz grada – dodao je nešto tiše. – Da li je došao da se oprost?

Devojčino lice se smrači.

– Svratio je nešto ranije. Nije bilo nekakvog posebnog razloga da dolazi ponovo – kazala je suvo.

– Verovatno nije. Otišao je na ranč da se vidi sa svojim polubratom i verenicom, ako bi se tako moglo reći – dodao je namerno, u želji da izazove njenu reakciju.

Džuli se okrete i okrznu ga tvrdim, gotovo neprijateljskim pogledom.

– Pokušavate li vi to da se šegačite sa mnom, mister Holideje?

– Pokušavam da vam pomognem, Džuli. Vi mnogo dajete i veoma ste požrtvovani. Možda bi trebalo da počnete da razmišljate o tome da onaj koji daje treba i nešto da dobije za uzvrat.

Devojka ga je još uvek netremice posmatrala, a izraz neprijateljstva na njenom licu zamenila je otvorena radoznalost.

– Šta želite time da kažete?

– Ako to do sada niste učinili, onda se dobro pogledajte, gospođice. Vi ste lepa, privlačna mlada žena, duhovita, pametna i neustrašiva. U ovom kraju sigurno postoji mnogo ljudi koji bi dali „i košulju sa leđa” samo da budu sa vama.

Sa njenog lica nestao je i poslednji trag ljutnje.

– Kao vi, na primer? – upitala je vragolasto.

Holidej je neodređeno slegnuo ramenima.

– Ne bih mogao da kažem ništa određeno, mis Džuli, jer, dok sam gladan, jedva da sam u stanju da razmišljam – rekao je svečanim glasom.

Devojka se okrenula i pošla unutra, a Dok ju je ćutke sledio. Pošto mu je u maloj trpezariji pokazala mesto za stolom, vratila se u kuhinju i počela nešto da posluje. Posle nekoliko minuta začulo se tiho cvrčanje, a uskoro je vazduh ispunio miris pečenog mesa. Prijatne mirise koji su se ređali jedan za drugim odjednom je zamenio ustajali zadah znoja. Pogledao je preko ramena i našao se licem u lice sa starim čovekom neverovatno izbornog lica.

– Kako je moguće da ste još živi, Holideje? – upitao je i, ne čekajući da ga bilo ko pozove, uzeo stolicu i seo naspram njega, nalaktivši se na čist, tek prostrt beli stolnjak.

– Kako sam još živ? – ponovi Dok mirno. – Pa, imao sam sreće, a možda je u pitanju bilo i nešto drugo.

– Kao, na primer, brza ruka? – dodao je starac.

– Pa, tako nešto. A kakav ti izgovor imaš, Hepe?

– Kakav izgovor? He, he... – osmehnuo se starčić veselo. – To je vrlo jednostavno; oni koji me traže uvek to rade na pogrešnom mestu. No, neka me nosi vrag ako ne kažem da mi je drago što vas vidim. Šta radite ovde, mister?

– Samo sam u prolazu.

– Pa, ako ste u prolazu, možda vam društvo ne bi bilo na odmet bar jedan deo puta – kazao je Hep i osmehnuo se pogledavši prema Džuli. – Mogu ja da pričekam i nekoliko dana, ako to bude potrebno. Ali, ne treba mnogo čekati, jer kažu da na zlatonosnim poljima ima dobrog ulova za dvojicu inteligentnih lafova kao što smo mi.

Holidej nabra obrve i nepoverljivo ga odmeri.

– Hepe, ti nikada nisi radio ništa osim krađe novca, naravno, tamo gde ga je bilo. Čisto sumnjam da si se sada promenio.

– Jesam, Holideje, jesam. Ovoga puta radio sam pošteno. Ali – dodao je tiho i nagnuo se prema Doku kako ga Džuli ne bi čula – sada su dvojica bezobraznika u jednom mestu nedaleko odavde umislila da sam im ukrao sedla. No, to nije istina jer sam sedla kupio od jednog čoveka koji mi je ispričao neku tužnu, srceparajuću priču. I tako smo sklopili posao; ja sam platio sedla i u pogodnom trenutku ih preprodao za dobru lov.

Holidej nepoverljivo zažmiri.

– I vlasnici ta dva sedla su te gonili do Kreg Krika, Hope – dobacio je.

– Ne, ne čak dovde. Oni su bili deo grupe kauboja koja je gonila veliko krdo goveda prema punktovima za prodaju, pa nisu imali vremena da se zamajavaju sa mnom. No, svaki slučaj sam se sakrio i to se pokazalo kao pametno. I sa budalama se mora znati, nije li tako?

– A gde si se to krio?

– Na Nesbitovom ranču.

Dok je podigao glavu i sumnjičavo odmerio starog lešinara. Tokom svojih lutanja dva puta je naleteo na Hepa Munija i oba puta se desilo da je stari baš tada izašao iz zatvora. Poslednji put mu je platio jelo i bocu viskija, a onda je odjahao još dok je starac spavao, potpuno oduzet od alkohola.

– Koliko dugo si u gradu, stari? – upitao je kratko.

– Od sinoć, Holideje.

– Jesi li jutros bio u blizini saluna?

– Nisam baš naklonjen salunima, prijatelju.

– Ali si video moj obračun sa onim strancem koji je pokušao da me izrešeta?

– Nisam video, ali sam čuo, Holideje. No, jutros sam vas video u razgovoru sa onim mladim čovekom, Kirkom Nesbitom. Kako mi se učinilo, niste neprijateljski raspoloženi jedan prema drugom.

– On mi je prišao i predstavio se – rekao je Dok.

Stari se okrete oko sebe i nagnu se još bliže prema Holideju.

– Čuo sam takođe da su trojica nitkova pokušali da vas ubiju, iako su, u stvari, bili u potrazi za Nesbitom koji je toga dana pušten iz zatvora. Dakle, on je vaš dužnik, Holideje – prošaputao je Hep. – Ali ako vam kažem ono što znam momak će biti i moj dužnik, to je sigurno.

Dok se namršti.

– Šta hoćeš da mi prodaš, stari lešinaru?

Hep se lukavo osmehnu otkrivši bezube desni. U tom trenutku na vratima se pojavila Džuli sa poslužavnikom na kome se nalazio tanjir sa velikim pečenim odreskom, crnim lukom i prilogom od krompira. Videvši kako stari zuri u jelo, Dok poruči porciju i za njega.

– Ne brini se, ja ću sve platiti – rekao je videvši da devojka okleva.

Hep klimnu glavom i zadovoljno se iskezi.

– Mister Holidej je moj prijatelj, mis. Nas dvojica smo zajedno prošli mnogo toga. Doduše, ne bi trebalo da dođete do pogrešnih zaključaka gledajući moje odelo i pomislite da...

– Zaudarate – primetila je Džuli kratko.

Holidej joj je dao znak tako da se nevoljno okrenula i otišla u kuhinju.

Starca nisu uvredile devojčine reči. Samo je odmahnuo rukom i isprativši je pogledom, nastavio da priča Holideju.

– Kao što sam vam rekao, mister, neko vreme sam se skrivao na Nesbitovom ranču, gde su me primili da radim. Čistio sam štale i obavljao slične poslove koje su onim uobraženim kaubojima bili ispod časti. Slušao sam i sve radio bez pogovora i nekako se sprijateljio sa Džeromom Nesbitom koji je vlasnik ranča i...

– On poseduje samo polovinu imanja – ispravio ga je Holidej.

– To sam čuo neposredno pre nego što sam napustio posao. Polubrat u zatvoru već pet godina, a ona mlada dama tamo... Oh, kladim se da u životu niste videli ništa lepše! Ona je čekala da se on vrati sa robije, zamislite! Verovao sam da su to dvoje pravi sveci, dabome, ako sveci uopšte postoje.

Holidej je uzeo zalogaj i sa iznenađenjem zaključio da je odrezak sočan i izvanrednog ukusa. Džuli je zaista pravi majstor, zaključio je, osetivši kako ga u trenutku obuzima talas nežnosti. No, to je trajalo samo tren. Podigao je glavu i ugledavši Hepovo izborano lice kratko dobacio – Nastavi, slušam te.

– Dakle, mislio sam da je tako sve dok jedne noći nisam čuo kako kauboji u spavaonici razgovaraju o Kirku Nesbitu, naglašavajući da će momak uskoro „biti otpušten” i da će se tada desiti svašta.

– Da li su rekli zašto?

– Nije ni trebalo da kažu otvoreno, Holideje, jer sam ja bio jedini čovek na ranču koji je svoga gazdu posmatrao naivno i idealistički. Bolje reći, jedino ja nisam znao šta se događa. Izgleda da mis Renkin nije gubila vreme čekajući Kirka, već je Džeromu Nesbitu otvoreno dala do znanja da je on čovek koga želi. Momci u spavaonici su tvrdili da se njih dvoje nisu još uvek venčali samo zato da

ona u očima sveta tada ne bi izgledala pošteno. Zato su oboje odlučili da sačekaju Kirkov povratak kada bi mu lepa Džejn predočila nekoliko stvari. Ako se ne bi složio, Džerom bi mu otvoreno rekao da se čisti i sve bi došlo na svoje mesto.

Starčeva priča činila se Doku sasvim verovatna. Naime, nije verovao da postoji lepa i mlada žena koja će dozvoliti da joj život prolazi u čekanju, a lepota vene i gubi sjaj. S druge strane, nije bilo verovatno da mlad i sposoban čovek godinama živi u istoj kući sa jednom lepoticom i ne učini ništa kako bi je osvojio za sebe.

– I to je sve?

– Ne – odvrati stari odmahnuvši glavom. – Još vam nisam ispričao ni polovinu. Ima još deo o stoci, kupovini i prodaji, kupovanju novih pašnjaka i knjigama u kojima je zapisano koliko je ranč vredeo pre pet godina i šta vredi sada.

– Zar si uspeo da pregledaš i poslovne knjige? – upita Dok sa dozom podsmeha.

– Pa jesam, mada to i nije bilo teško jer su knjige bile ostavljene bez nadzora. A osim poslova u štali i na ranču, obavljao sam i razne sitne poslice u samoj zgradi. Jedne večeri kada su mis Renkin i Džerom Nesbit otišli u šetnju, popravljao sam bravu na vratima mladićeve kancelarije. Otvorene knjige ležale su na stolu i... prosto molile da ih neko pogleda. To sami učinio i... brzo sve shvatio.

– Nije valjda? A šta si to shvatio?

– Ukratko ću reći, Holideje. Dakle, punih pet godina Džerom Nesbit je planirao da otkupi deo svog polubrata, ali po ceni koja je je za polovinu imanja važila onda kada je on otišao u zatvor, odnosno pre punih pet godina.

– Verujem ti, ali... Zašto misliš da bi me tako nešto interesovalo? Pa to nije moj posao.

Hep se iznenađeno trže.

– Sto mu gromova, pa vi ste prijatelj sa tim mladim čovekom, zar ne? Video sam kada ste zajedno sedeli za stolom i ispijali piće. Pričali ste mirno i prijateljski, nije li tako? Posle toga sam saznao da su trojica revolversa koji su trebali da ga smaknu pokušali da smaknu vas. Dakle, pomešali su vas i sada...

Holidej odlučno podiže ruku. Iako mu je Kirk Nesbit bio simpatičan, nije imao ni volje ni želje da se meša u njegov život.

– Hepe, da li ćeš se nekada naučiti da gledaš svoja posla?– upitao je strogo.

Stari napravi grimasu.

– Ne, ne verujem da će se ova stara glava ikada opametiti, Holideje. Pa šta hoćete, u tome sam vam veoma sličan. U Toledu ste se pobrinuli za Kena Sterča iako ste mogli mirno da se okrenete i odjašete. Iako ne volite da se petljate u tuđe stvari, ponekad to ipak učinite.

Dok odloži pribor za jelo i osmehnu se krajičkom usana.

– Da li si i ti takav, Hepe?

– Naravno da jesam i vi to sami znate, Holideje. Zbog čega bih inače sada sedeo sa vama i pričao vam sve ovo? Jer ako bude znao šta se događa iza njegovih leđa, Kirk Nesbit neće biti u stanju da se suprotstavi podlim mahinacijama i pronađe rešenje za sebe. To govori da sam na neki način sličan vama i da želim da pomognem čoveku u nevolji.

– Ili pak očekuješ njegovu zahvalnost, odnosno protivuslugu za tako važne informacije.

– To se ne može tako postaviti, Holideje.

– Možda, Hepe, možda i ne može. Ali ja zaista nemam nikakve veze sa Kirkom Nesbitom.

– Ne morate mene lagati, Holideje – odvrati starčić sumnjičavo. – Verovatno ste mu za veliki novac iznajmili svoje revolverske usluge što nije protivzakonito, ali... mnogi ljudi u gradu bi dosta dali da to saznaju, verujte mi.

Dok ga ljutito zgrabi za ramena.

– Hepe, dobro slušaj šta ću ti sada reći! Evo, dobio si obilan ručak koji će ti dati snagu da pređeš veliki deo puta kojim si pošao. I pusti neka se stvar završi na tome!

Stari se namršti.

– Vi me isključujete iz igre, Holideje? Bogami, nisam se nadao da ćete

prevariti jednog starog čoveka kao što sam ja.

Dok se jedva suzdržavao da ne plagne.

– Niko nikoga ne vara, zapamti to, stari! Čak ni Džerom Nesbit. Naime, ako on računa da njegov brat ne bi trebalo da ima koristi od napretka koji je on za sve ove godine ostvario, onda je to njihova lična stvar koju će sigurno rešiti dogovorom. A što se tiče devojke, tek tu se ne treba mešati. Pa ona ima pravo da odabre čoveka koji joj se dopada, je li tako? A sada završi sa tim jelom i gubi se dođavola!

Prkosni starčić napravi ružnu grimasu.

– Sto mu gromova, neću dozvoliti da ovo tek tako prođe, Holideje! – odbrusio je ljutito. – Poprilično sam rizikovao želim iz tog rizika da izvučem neku dobit. Još uvek sam mogao biti na ranču i raditi za dobru platu, zar ne? Da vas nisam video i zaključio da ste na tragu nečem krupnom, sada bih bio potpuno miran. Prema tome, nije pošteno da ne izvučem svoj deo. Ostaću u gradu i otvoriti četvoro ušiju...

Holidej je tako naglo ustao da je srušio stolicu na kojoj je sedeo. Shvativši da je vrag odneo šalu, stari Hep Ćipi sa mesta i geguckajući izjuri iz kuhinje.

Džuli je čula buku i pojavila se na vratima.

– Šta se dešava? – upitala je zabrinuto.

Dok namesti stolicu i odmahnu rukom.

– Stara budala – prokomentarisao je kratko.

– Čini mi se... – počela ona oklevajući – čini mi se da je rekao kako ste na tragu nečem interesantnom. Da li je to tačno, mister Holideje?

– Gledam samo svoja posla i ono što me se tiče, Džuli. Eto, to je sve – dođao je, stavio novac na sto i pošao prema izlazu. No, ona je koraknula u stranu i zaustavila ga. Stajala je sasvim blizu njega i golicavi miris ženskog parfema ponovo je izazvao u Holideju kratak, ali izuzetno prijatan talas nežnosti.

– Mister Holideje, ima li u vezi sa vama još nešto što bi trebalo da znam? – upitala je Džuli zamagljenih očiju. – Mislim... nešto što se odnosi na sve ove događaje..? Na vas su pucali greškom verujući da ste Kirk, a zatim je on došao da vas traži. Viđeni ste kako sedite zajedno i razgovarate, nije li tako? Zato... želela bih da znam da li ste na njegovoj strani?

– Do sada nisam znao da postoje nekakve strane i da ja treba negde da se svrstam – odvratio je on mirno.

Džuli se kruto nasmeja.

– Niste znali? Pa lepo, onda mi dopustite da vas obavestim kako postoje dve strane. Džejn Renkin i Džerom Nesbit su se udružili protiv Kirka;

ona ima nameru da mu slomi srce, a njegov polubrat planira da mu ispred nosa otme ranč.

Dok se ćutke izmakao i koraknuo napred. No, Džuli nije bila od onih koji odustaju. Ponovo je stala ispred njega ne dozvoljavajući mu da prođe.

– Recite mi nešto, mister Holideje. Jeste li ili niste Kirkov prijatelj?

– Nikada ga nisam sreo sve do ovog jutra kada me je pronašao u šerifovoj kancelariji. Džuli, to je prava istina, veruj mi.

Čuvši to, devojka je pognula glavu i snažno zagrizla donju usnu. Bez reči je koraknula unazad, a Dok joj je za tren stisnuo ruku da bi zatim bez reči izašao na toplo popodbevno sunce. Posle oluje i kiše od prethodne noći, tlo je bilo mokro mestimično prekriveno baricama koje su isparavale.

Holidej je zaključio da još ne treba da polazi na put i zato se vratio do sporednog ulaza u salun, rešen da sačeka još malo pre nego što krene dalje. I taman kada je zakoračio na prvi stepenik, začuo je iza sebe snažno tupkanje konjskih kopita po mekanom tlu. I baš u trenutku kada je nameravao da se okrene i vidi o kome se radi, neko je doviknuo – Holideje!

Rukom je mahinalno krenuo ka dršci revolvera, ali ju je brzo vratio nazad ugledavši jahača koji mu se približavao, potpuno priljubljen uz

konjski vrat. Iznenadeno je zastao i pružio ruke baš u trenutku kada mu se životinja približila, a jahač lagano počeo da klizi nadole.

Naravno, spremno je prihvatio Kirka Nesbita neprirodno bledog ica i sa velikom krvavom mrljom blizu desnog ramena. U tom trenutku, na vratima se pojavila Džuli i pokrivši usta rukom, uplašeno kriknula. Odmah zatim prišla je i čvrsto obuhvatila Kirkovu glavu.

– Polako, devojko, polako! Ugušićete ga!

– Kao da je vas to briga! – dobacila je odmaćinjući se.

– Briga me je za svakog teško ranjenog čoveka – procedio je Dok mračno.

Ona ga zabezeknuto pogleda.

– Teško ranjenog...? – s mukom je promucala. – Hoće li... Hoće li preživeti?

– To ćemo videti kada pogledamo ranu. Sada mi pomozite da ga unesem u salun i položim na sto.

Uradili su to brzo u ćutke. Džuline oči bile su pune suza, ali nije rekla ni reč. Kriknula je tek kada je Dok otkopčao Nesbitovu košulju i otkrio svežu ranu blizu levog ramena.

Čuvši uzbuđen žagor Holidej je podigao glavu i ugledao Dingvola i starog Hepa na čelu velike grupe ljudi koja se tiskala da uđe unutra. To se nikako ne sme dogoditi, pomislio je i glasno uzviknuo – Dingvole, zadrži

ostale da ne prilaze ovamo! Hepe, donesi malo rakije ili viskija!

Za to vreme Džuli je, ne obazirući se na očeve ozbiljne poglede, stajala pored ranjenika i nežnim pokretima mu brisala znoj sa čela. Trenutak kasnije, dotrčao je Hep sa flašom viskija i pružio je Holideju. On je lagano prislonio flašu na Kirkova usta i naterao ga da malo popije.

Nekoliko trenutaka kasnije, mladić je duboko, bolno uzdahnuo i upola otvorio oči.

– Kirk, ko ti je to učinio? – upitala je Džuli tiho.

Umesto odgovora, mladić je samo odmahnuo glavom i ponovo sklopio oči.

– Njemu je potreban lekar – kazao je Holidej. – I to što hitnije. Do tada ne smemo da ga pomeramo.

– Zar se vi ne razumete u rane, Holideje? – upitao je Dingvol.

– Načuo sam da ste u svoje vreme i vi pripadali toj branši.

– Pa... video sam dosta rana u svom životu, Dingvole. I sada nemam vremena da objašnjavam. U redu? A sada zovite lekara, ako je tako nešto uopšte moguće!

Dingvol je ljutito stisnuo usne i vratio se do šanka. Za to vreme, bar desetak ljudi je ušlo u salun, bez reči i pokreta stojeći pored zida. Nekoliko trenutaka u prostoriji je vladala tišina, a onda se začuo jasan bat koraka i šerif Koup je ušao u

salun. Za njim je sitnim gotovo trčućim korakom ušao omaleni čovek sa naočarima čvrsto stežući u rukama doktorsku torbu.

– To je doktor Kerstner – šapnula je Džuli Holideju.

Dok ga pozva pokretom ruke.

– Ovamo, doktore – pozvao ga je Dok tiho.

Čovek hitro priđe mladiću i osmotri ranu. Nije stigao bilo šta da kaže kada se kroz tišinu prolomio šerifov ljutit, pomalo izazivački glas.

– Šta je ovo, Holideje? Još jedan zarez na revolveru?

Dok oseti kako u njemu ključa bes.

– Već sam vam rekao da ne trpim ovakvo ponašanje, šerife. Osim toga, bilo bi bolje da ste se prvo obavestili o onome što se dogodilo. Ako ne znate, neka vam ljudi objasne šta se dogodilo. Džuli! – dodao je obrativši se devojci – Reci šerifu kako smo prihvatili teško ranjeng Kirka i uneli ga ovamo. Ja više nemam strpljenja za takve priče – nagasio je i odlučnim korakom izašao iz saluna.

Progurao se kroz gužvu na tremu i pošao prema štali. Nije znao kako i zašto, ali odjednom ga je obuzelo osećanje da više ne postoji nijedan razlog zbog koga bi trebao da ostane u Kreg Kriku. Zato je odlučio da smesta pođe na put ne čekajući da noć provede u mekom, udobnom krevetu za kojim je toliko čeznuo.

VI

Opružen pored male vatre u logoru podignutom ispod jednog brdskog prevoja, Dok Holidej je tiho pevužio stihove neke stare kaubojske balade. Pred njim su se pružali novi nepoznati putevi i predeli, a to je značilo da su ga čekale nove avanture. Šta je više mogao da poželi?

Stavio je još nekoliko grančica na vatru, primakao svoj lončić za kafu plamenu i zagledao se u daljinu. U životu je sreo mnogo žena poput Džuli Dingvol i sve su one ostavile neki trag u njegovom sećanju. Većina od njih bile su dovoljno lepe i privlačne da ga privuku, ali ipak ne toliko da bi ga oduševile i navele da pusti koren, odnosno, sa nekom od njih provede ostatak života. A ko zna, pomislio je; možda do sada nije naišao na ženu svog života, a možda tako nešto jednostavno nije ni želeo.

Sa okomite padine iznad njega otkotrljao se maleni kamen i, dobivši ubrzanje, dokotrljao se do ivice čistine na kojoj se nalazio logor i tu zastao. Nije se ni potrudio da se okrene i pogleda gore jer je iz iskustva znao da je takav pokret najopasniji. Tako bi eventualnom napadaču pokazao da je otkriven, a posle toga mogao je slediti samo jedan ishod: metak iz zasede. Zbog toga je ostao miran i neprimetno pružio ruku do drške

revolvera. Kada je na razdaljini od nekoliko metara začuo šum koraka, skočio je iz ležećeg položaja, zgrčio se i u pokretu potegao revolver.

Pred njim je na nišanu stajao Hep Muni.

Starčić je prestrašeno digao svoje koščate ruke uvis i povikao – Stojte, Holideje! Ja vam nisam neprijatelj.

– Prokletstvo, šta hoćeš od mene, Muni?

– Došao sam sa porukom za vas, Holideje.

On ga okrznu nepoverljivim pogledom.

– Porukom? Od koga?

– Od Nesbitove cure?

Voda u loncu počela je da ključa, pa se Dok okrenuo sipao kašičicu kafe i pažljivo promešao tamnu tečnost.

– Koje cure?

– Pa... kako bih rekao... jedine koja radi njemu u korist. Znate, izgleda da je momak u doktorovoj ambulanti za trenutak došao k sebi i tom prilikom rekao nekoliko reči. Dakle, on želi da se vratite nazad.

Dok promrmlja nešto sebi u bradu.

– Već sam ti rekao da me njihovi međusobni poslovi i odnosi ne zanimaju, stari jarče.

– Bilo je pomena o tome da ćete biti dobro plaćeni, a s obzirom koja je suma u pitanju, ne možete tako lako reći ne!

Dok je počeo da gubi strpljenje.

– Ja sam slobodan čovek, radim ono što želim i idem gde mi se dopada. Zato bih voleo da što pre napustiš moj logor, stari.

Hep Muni uvređeno zatrepta.

– Budite razumni, Holideje, molim vas. Ja... časna reč, ne mogu da vas shvatim. Vi ste lutalica i pustolov, a oni moraju da zgrabe maksimum od onoga što im se nađe na putu. Do vraga, kada bih bio na vašem mestu, razapeo bih šator na glavnoj ulici i čekao da mi sreća i bogatstvo padnu u krilo.

Holidej skloni lončić u stranu da se malo ohladi.

– Ne treba mi nikakavo bogatstvo jer imam ono što mi je potrebno, Muni. Zato se najbolje vrati tamo odakle si došao, a mene pusti da sledim svoju sudbinu.

Starac ustuknu nekoliko koraka i nekako razočarano opusti ramena.

– De, de, vidim da ste se već odlučili, Holideje. Dobro, to je vaš izbor i vaše pravo. Ali, kada bih ja lično mogao da biram, onda...

Ledeni pogled jasnih, sivoplavih očiju u trenu je učutkao starca. Istovremeno, Dok je izvadio dva limena lončeta iz torbe i jedno mu dobacio. Čutke je sipao kafu da bi zatim i starac prišao vatri, napunio svoje lonče i zagledao se u tamu. Neko vreme su sedeli i ćutali, a onda je Muni pokušao da nastavi razgovor.

– Eh, trebalo bi da vidite drugu devojkicu, onu Džejn Renkin! Verujte mi,

Holideje, ona je u stanju da svakom zavrti mozak.

Holidej je ustao uz uzdah, nabacao pesak na ostatke vatre, spakovao sve stvari u bisage i vinuo se u sedlo.

Stari ga je ćutke posmatrao kao da ne veruje da ga je Holidej odbio. Zato je rešio da pokuša još jednom.

– Kirk Nesbit se neće izvući, verujte mi. Posle pet godina u zatvoru neće imati snage da se vrati sa ivice groba. Tako će Džerom Nesbit dobiti ogroman ranč i uz njega najlepšu curu zapadno od Plate. Pa taj momak će pući od smeha što se niko neće ni usuditi da ga spreči! – dodao je uputivši se prema svom konju, ali još uvek ne ispuštajući Doka iz vida. – To znači... – naglasio je kao svoj poslednji adut – da će onaj hvalisavi šerif s pravom reći da je Doka Holideja oterao iz grada kao poslednju šušu.

Pošto Dok nije odgovarao, Hep se s mukom popeo u sedlo svoje stare kobile i krenuo. Posle nekoliko trenutaka, pre nego što je prešao preko vrha prevoja i nestao sa vidika, Muni se osvrnuo i doviknuo – Ovim postupkom uništili ste mnoge lepe uspomene na vas, Holideje. Smatrao sam da ste vi jedan od velikih ljudi, onih koji se istinski izdvajaju među ovim mizernim patuljcima. Gledao sam vas, onako gordog i uspravnog, i najiskrenije pozeleo da ste mi sin. A sada? Sada ste me uverili da pripadate onima koje ne treba pamtiti i tako će i ostati – doviknuo je stari,

petama malo jače mamuznuo konja i izgubio se sa vidika.

Holidej je ćutke nastavio da jaše sve više se udaljavajući od grada. Za trenutak je pomislio na kosu boje žita Džuli Dingvol i uzdahnuo. Događaji iz Kreg Krika motali su mu se po glavi mada nije želeo da misli o njima.

Iz zamišljenosti ga je prenuo prasak pucnja koji je dopirao sa one strane brdskog prevoja preko koga je odjahao stari Muni. Okrenuo je konja i napeto osluškivao postepeno zamiranjje odjeka. Posle nekoliko trenutaka jasno je čuo topot kopita usamljenog konja. Sigurno neka ujdurma starog Hepa, pomislio je, a onda malo jače poterao Miga i zagledao se u daljinu.

Jahao je sve dotle dok ga vrelina podnevnog sunca nije naterala da se zaustavi i podigne logor. Ovaj put smestio se na nešto višem terenu u predelu obraslom šumom. Po onome što je proverio u Kreg Kriku, sledeći grad bio je Holou Fols, poslednje veliko mesto pre meksičke granice.

Pošto je jeo i popio šolju jake kafe osećao se mnogo bolje. I baš kada je zatrpao preostali žar na vatrištu, na ogoleloj ravnici ispred njega pojavio se jedan konjanik. Dok ga je ljutito odmerio shvativši da je u pitanju neko ko je sledio njegov trag. S druge strane, nemalo se iznenadio videvši da se ne radi o Hepu Muniju. Jahač je dolazio lagano, bez žurbe. Nekoliko minuta kasnije jedan koščati kauboj izduženog, sumornog

lica prišao je sasvim blizu mestu na kome je logorovao.

– Vi ste Holidej? – zapitao je mirno.

– Pa šta? – obrecnuo se Dok. – To vam je važno?

– Naravno da nije jer vas ne poznajem, mister – Ali, u pitanju je jedna slučajnost... – dodao je vrpoljeći se. – Tamo dole na putu jedno staro prerijsko tumaralo me je zamolilo da vas pronađem...

– Mene?

– Pa da, ako ste vi Holidej. Naime, stari vas je dobro opisao... Rekao je visok, crn, sivoplavih očiju – odvratio je kauboj i ponovo odmerio Doka kao da još jednom želi da se uveri da je u pitanju čovek koga traži – Rekli ste stariji čovek? – upita Dok. – Da li je i on...

– Taj starac je sada mrtav – prekinuo ga je kauboj.

– Mrtav? Šta se desilo?

Čovek slegnu ramenima.

– Kada sam naišao na njega imao je tane u stomaku i bio sav presa-mićen od bolova. Nešto pre toga čuo sam pucanj i odmah potražio čoveka koji je pucao misleći da je u pitanju bila divljač, bolje reći da ću sa njim podeliti ručak. Umesto toga naišao sam na jadnog starca koji je takoreći izdisao. Nisam mogao mnogo da mu pomognem osim da ga saslušam shvatajući da su mu to poslednje reči. Tražio je od mene da pronađem Holideja, opisao ga je i naložio da mu saopštim kako je neki Dolan kriv za

njegovu smrt. Posle toga je izdahnuo i meni je preostalo samo da ga sahranim.

Holidej oseti „knedlu” u grlu.

– Da li je to sve?

– Da, mister.

– Niste videli nikog drugog?

– Nikoga – odvratio je čovek kratko odmahnuvši glavom.

Dok se namršti. Sada mu je bilo krivo što je bio grub sa Hepom. Stari je ponekad bio naporan, katkada je znao da prisvoji nešto što nije njegovo, ali to je bilo sve. Istinski, Hep Muni je bio bezopasan i dobroćudan starac nemirna duha koji je lutao Zapadom i koji nikome nije naneo bilo kakvo zlo.

Pretpostavio je da ga je ubica pratio i da je video kako je razgovarao sa njim, a onda ga učutkao na povratku.

– Rekli ste Dolan? – i ne razmišljajući je ponovio.

Kauboje klimnuo glavom.

– Upravo tako, mister.

– U redu. Hvala vam na obaveštenju. I na onome što ste uradili za starog, prijatelju – dobacio je Dok okrenuo Miga u suprotnom pravcu i uputio se prema Kreg Kriku.

* * *

Dingvol ga je i ovog puta dočekao prilično hladno.

Napravivši se da ne primećuje njegovu zlovolju, Dok je naručio brendi i

hladnokrvno ga upitao – Poznajete li čoveka koji se zove Dolan, mister?

– Ne, ne poznajem – odvrati on neprijateljski.

– Pretpostavljam da se radi o čoveku koji je napao vašu kćer, Dingvole. Taj isti je ubio i jednog starog, nedužnog čoveka koji je sa mnom nešto ranije ručao u vašem salunu.

– Šta? Zar tog lupeža?

– Starac nije učinio ništa loše. Osim toga, mučki je ubijen iz zasede. Možda nije bio čovek nekih uzvišenih moralnih vrednosti i verovatno ga niko neće žaliti, ali treba da zapamtite jedno, Dingvole. Naći ću tog Dolana, pomogli mi vi u tome ili ne!

Kada je čuo Holidejeve razloge, Dingvol kao da se odjednom promenio. Nagnuvši se preko šanka povreljivo je upitao – Ne, ali sam čuo pucanj. U svakom slučaju, pre nego što je umro Hep je razgovarao sa jednim kaubojem koji mi je nešto kasnije preneo njegove poslednje reči. I zato znam za Dolana. Dakle, vi ga ne poznajete?

Vlasnik saluna se ponovo nagnuo preko šanka.

– Nisam siguran, ali... možda je Dolan jedan od Nesbitovih kaubojica – kazao je. – Koliko znam, Muni u gradu nije imao poznanika niti se mešao sa posetiocima saluna. Ali ako je ubicu nazvao po imenu, smeo bih da se kladim da je taj radio sa njim na ranču.

Dok je klimnuo glavom jer se u potpunosti slagao sa ovakvim načinom

razmišljanja. Pošto je ispio piće, okrenuo se i krenuo prema stepenicama. Išao je lagano, svakog trenutka očekujući Dingvolovo pitanje, ali njega nije bilo. Kada se našao na spratu lagano je krenuo hodnikom znajući da je tu jedna od soba u kojoj je nepoznata osoba napala Džuli Dingvol.

No, nije morao dugo da traži. Energični muški koraci privukli su nečiju pažnju; odmah zatim jedna vrata su se otvorila i kroz njih je izvirila Džuli vlažnih, crvenih očiju i neverovatno bledeg, snuždenog lica. No, kada je ugledala Holideja oči su joj planule radosnim sjajem.

– Znači, ipak ste se vratili? Je li vas starac našao?

– Našao me je i ja sam mu rekao da me vaš predlog ne interesuje. Ali kada su ga ubili, moram priznati da sam sam promenio mišljenje.

Džuli ga zaprepašćeno pogleda. Sledećeg trenutka sa njenog lica je iščezao osmeh, a oči postale staklaste i ukočene. Bila je toliko šokirana da se zanela u stranu i verovatno bi pala da je Dok nije pridržao. Odveo ju je do kreveta, a onda se sama spustila na ležaj da bi se pribrala.

– Dao mi je zadatak koji moram izvršiti – kazao je Dok tiho. – Poznajete li nekog čoveka koji se zove Dolan?

Džuli je odmahнула glavom i krajičkom bluze obrisala oči.

– Pretpostavljam da je to čovek koji vas je napao – dodao je.

Devojka podiže glavu.

– Videla sam ga sa još dvojicom u salunu i čula kako govore o tome da moraju ubiti Kirka. Ali, nisu se oslovljali imenima tako da ne znam...

– Mislim da ja znam. Kako je Kirk? Preko njenog lica pređe senka tuge.

– Veoma loše.

– Da li je svestan?

– S vremena na vreme. Ipak, bori se i napreže svu snagu. Iako se trudi, doktor ne zna da li će izdržati.

– Da li je još uvek u doktorovoj kući?

Kratko je klimnula glavom i ustala.

– Dobro, ja bih morao... – počeo je Dok.

Nije uspeo da završi rečenicu jer se ona priljubila uz njega i zajecala

– Šta se ovo događa, Dok? Zar ljudi ne mogu biti časni i pošteni? Zašto moraju da se mrze i ubijaju?

– Uglavnom zbog pohlepe – odvratio je i pomilovao je po kosi. – De, de, smirite se, Džuli. I sami znate da treba da budete jaki... Tako – pohvalio je kada se uspravila i obrisala suze. – A sada idem da obiđem Nesbita.

– Njemu je potrebna pomoć, Holideje – rekla je glasom punim tuge i očaja. – Potpun je sam i ne verujem da će moći da ispliva iz svega što ga je snašlo.

– Ima polubrata – podsetio je Dok kratko. – I verenicu.

– Oni mu čak nisu pošli u susret niti su došli da ga vide – odvratila je devojka ogorčeno.

– Možda ne znaju šta se dogodilo, mis Dingvol.

Devojka odmahnu glavom.

– U ovom gradu novosti se brzo šire, Holideje. Glas o njegovom dolasku i ranjavanju do sada je već sigurno stigla na ranč. Ali... vidite da nema nikoga. Hm, možda njih dvoje uopšte ne žele da ga vide niti da ga čuju.

– A možda bi im odgovaralo da je mrtav – dobaci Holidej oprezno.

Na te teči Džuli razrogači oči i ustuknu.

– Mislite li da oni... njih dvoje...? Oh, bože moj!

– U životu sam se naslušao i nagleđao još neobičnijih stvari, mis.

Umesto odgovora, ona sklopi ruke i zavapi – Oh, Dok, molim vas da mu pomognete. Uradite ono što možete, a onda se vratite, Dok.

Kratko je klimnuo glavom i gotovo nečujno izašao iz sobe. Hitro je sišao niz stepenice, jedva primetno klumnuo glavom Dingvolu, a onda ugledao šerifa Koupa koji je upravo prolazio pored ulaza.

Ubrzao je korak i pošao za njim.

VII

To popodne šerif Leon Koup bilo je mnogo raspoloženiji nego poslednjih nekoliko nedelja. Razlog za tako nešto bila je činjenica što je, uprkos

teškoćama, uspeo da otera Doka Holideja iz grada prikazujući se pred građanima kao čvrst i odlučan čuvar zakona koji ima autoritet.

Za sada Nesbit nije bio u mogućnosti da pruži bilo kakvo objašnjenje o incidentu u kome je ranjen. Nije mu bilo svejedno, ali se nadao da će sada, pošto je Holidej otišao, biti u stanju da drži stvari pod kontrolom.

Razmišljajući o svemu odbacio je pomisao da su tri zlikovca koja su napala Holidaja ona ista trojica koja su sedela u salunu pre pet godina kada je njihov drug ubijen i koja su sada došla da se osvete. Ipak nadao se da će uspeti da se dočepa onog trećeg. Možda je pobegao, pomisli Koup, a možda i nije. On sam je želeo da veruje u ovo drugo.

Ubrzao je korak i požurio ka doktorovoj kući nadajući se da će moći da razgovara sa Nesbitom i sazna malo više o čoveku koji je pucao na njega. Precizniji opis pomogao bi mu da organizuje poteru i sa nešto sreće goni tu hulju do kraja sveta, ako treba. Razmišljajući o tome, nije ni primetio da je za trenutak zastao pošto su problemi navirali sa svih strana.

– Slobodno nastavite put, šerife – začuo je ledeni glas koji ga je momentalno vratio u stvarnost. Zapanjen, hitro se okrenuo i našao se pred bezizražajnim licem neželjenog gosta koji je, ko zna zašto, ponovo bio tu.

– Sto mu gromova, Holideje, zar vam nisam rekao...

– Hep Muni je mrtav, šerife – dobio je Dok jedva čujno, grabeći prema doktorovoj kući odlučnim koracima.

Ne shvatajući da ide zajedno sa njim, šerif pogleda u Doka lica crvenog od ljutine.

– Mrtav? Jeste li sigurni, Holideje? Ubijen je u ovom gradu?

– Ne u gradu, nego na putu. Vratio sam se kada sam dobio njegovu poslednju poruku koja se tiče Nesbita, a možda i vas – rekao je Dok streljajući ga pretećim pogledom. – I odmah želim da vam kažem da ni ne pokušavajte da me ometate u onome što želim da uradim. Biće dobro ako budete sa mnom, ali ako tako nešto ne želite, sklonite mi se sa puta.

– A to je?

– Da osvetim Hepovu smrt. I zbog toga ću potražiti čoveka koji se zove Dolan – procedio je kroz stisnute usne.

Koup se namršti.

– Dolan? Ko je taj Dolan?

– Možda je u pitanju neki plaćeni ubica koji u ovim okolnostima igra ulogu kauboja na Nesbitovom ranču. No, to sada više nije ni važno. Želim da razgovaram sa Kirkom kako bi razjasnili nekoliko sitnica. Posle toga krećem u potragu za Dolanom.

Koup nervozno liznu usne.

– Pokušavate li da pravdu i zakon uzmete u svoje ruke? Ako je tako, znajte da to neću dozvoliti!

Holidej ga je odmerio, a onda ćutke odgirnuo u stranu i požurio stazom

koja je vodila do doktorove kuće. Vrata mu je otvorio lično doktor, stariji čovek dobroćudnog lica, sa naočarima na vrh nosa.

– Odmah ću vas odvesti u sobu – odvratio je i rukom mu dao znak da krene za njim.

Ušli su u poluzamračenu, čistu prostoriju koja je mirisala na lekove. Kirk Nesbit je ležao na krevetu pokriven samo čaršavom, lica bledog kao kreč.

– S vremena na vreme mu se vrati svest – rekao je doktor odgovarajući na neizrečeno pitanje u Dokovim očima. – Poslednji put je bio svestan pre nekoliko sati. Ali ako vam je jako važno pokušaću sve što mogu. Ne verujem da bi mu to posebno naškodilo.

– Hoće li se izvući, doktore? – upita Holidej zabrinuto.

U međuvremenu im se pridružio Koup i ćutke stao pored vrata. No, nije ništa rekao niti uradio, osim što je pratio svaki Holidejev pokret.

Doktor Kerster slegnu ramenima.

– Možda – rekao je oklevajući. – Ja sam učinio sve što sam mogao, ali pre nego što je stigao ovamo izgubio je mnogo krvi, a trovanje od kuršuma je već počelo. Ipak, učiniću sve da taj mladi čovek preživi.

Dok su razgovarali ranjenik je otvorio oči. Uplašeno je lutao pogledom, ali kada je ugledao Doka, sa olakšanjem se opustio. Njegova leva ruka

krenula ja ka Holideju... kao da je na taj način hteo da ga pozove.

Dok je to video i razumeo.

– Dobio sam vašu poruku, Nesbite – prošaputao je prišavši krevetu. – Šta ste želeli?

– Pri povratku kuću neko je... neko je pucao na mene. Riđokos i opasan čovek...

– Izgleda da se taj nevaljalac posle toga vratio u grad. Mora biti da je čuo kako sam odjahao iz Kreg Krika, pa je pošao za starim Munijem koga ste poslali da me vrati. I tako... Hep mi je predao vašu poruku, ali je na povratku bio ubijen...

– Kako se to moglo desiti, Holideje? – dobacio je Koupe. – Gde ste vi bili kada je stari stradao?

– Nisam bio zainteresovan da se vratim ovamo, Koupe – odvratio je Holidej tiho. – Ali kada je stari ubijen predomislio sam se i vratio ovamo. I još nešto. Hep je ubijen tek pošto smo se rastali.

– Oni... – mucao je Nesbit – oni nisu isti... isti ljudi sa kojima sam... nekada igrao poker. Nova banda... zbog čega?

– Muni je znao ime svog ubice – dodao je Holidej lagano. – Zove se Dolan. Zna li možda nešto o njemu?

Kirk jedva primetno odmahnu glavom.

– Da li ga možda poznajete sa neke druge strane?

– Ne.

Dok je neko vreme ćutao, a onda pogledao u ranjenog mladića i rekao – Vaš polubrat je u vezi sa vašom verenicom, Nesbite. Mnogo ljudi, uključujući i Munija smatra da on želi ceo ranč za sebe i, naravno, tu mladu damu.

Kirk ga je neko vreme gledao kao da ga ne razume.

– Oh, ne bi mu to vredelo sa Džejn jer ona ne bi pristala. Osim toga, ni Džerom nije poput drugih ljudi, Holideje. Zato sam... ubeđen sam da grešite.

– Trojica iznajmljenih revolveraša poslata su da vas sačekaju u zasedi i ubiju odmah posle izlaska iz zatvora, prijatelju. Zabunom su se okomili na mene, ali to ništa ne menja jer name-ra ostaje ista. Onda su me promašili u Dingvolovom salunu i tom prilikom sam smakao jednog. Ostao je još jedan, onaj koji je napao Džuli i iz zasede ubio Munija. Taj treći čovek je Dolan. Stari mu je znao ime jer je radio na vašem ranču gde je i on bio već nekoliko meseci. Drugog objašnjenja nema..

– Radio... – ponovio je Kirk tiho.

– U ovom momentu neću nikoga direktno da optužujem, Nesbite – nastavio je Dok plašeći se da mladić opet ne izgubi svest. – Ipak imam određene slutnje i sumnje. Po mom mišljenju, najbolje je da se istini pogleda u oči. To znači da treba odjahati na ranč i otvoreno raščistiti stvari sa vašim polubratom. Taj zadatak

uzimam na sebe. I Koup će poći sa mnom, a nas dvojica bi trebalo da budemo sposobni da stavar isteramo na čistinu.

– Koliko... koliko tražite? – upita Kirk slabim glasom.

– Munijev život nema cenu – odvratio je Dok, kratko klimnuo glavom u znak pozdrava i krupnim koracima izašao napolje.

Šerif Koup ga je pratio u stopu.

Negde ispred štale, Holidej se okrete i reče.

– Mislim da treba da budete u blizini jer imam predosećanje da ću se uhvatiti u koštac sa nekim važnim čovekom. Šta ako ga, recimo, ubijem u samoodbrani i kasnije budem optužen za hladnokrvno ubistvo?

– Mislite na Džeroma Nesbita? – upita Koup prebledevši.

– A ko bi drugi imao koristi od smrti Kirka Nesbita?

– Pa... možda Džipsonovi prijatelji žele da osвете smrt svog pajtaša...

– I ona partija pokera od pre pet godina takođe je bila zamka, Koupe. Time što je ubio Džipsona, Nesbit je samo uspeo da produži život. Onaj ko je aranžirao njegovu smrt pretpostavio je da će ga Džipson srediti. Srećom, desilo se obrnuto i Kirk se tada izvukao. Ali sada je ponovo na slobodi i može a traži ono što je ubeđen da mu pripada. To je polovina velikog, kvalitetnog ranča i... jedna lepa devojka pride.

Koup se zamisli.

– Da li ste upoznali Džejn Renkin? – upitao je.

– Još ne.

– Ali nameravate?

Dok pogleda prema štali.

– Samo vi pripremite vašeg konja. Biće potrebno da mi pokažete put.

– Najradije bih vam rekao da idete dođavola, Holideje.

Dok se lukavo osmehnu.

– Ako uspete da raščistite ovu zbrku, ceo grad će vam se diviti, Koupe. Da ne govorim o drugom mandatu za šerifa i svim ostalim stvarima kojih ste uveliko svesni. Ako sve probleme prepustite meni, ljudi će se s pravom pitati kakav je to čovek koga su oni izabrali za šerifa?

Rekavši to, Holidej se udaljio, rešen da šerifu ne ostavi mnogo vremena za razmišljanje. I to se pokazalo kao delotvorno. Naime, a na otprilike pola milje daleko od grada, Leon Koup ga je sustigao i uprkos gundanju i namrštenom licu, poveo ga ka Nesbitovom ranču.

* * *

Kada se na nekih milju udaljenosti od Nesbitovog ranča na jednom okomitom uzvišenju pojavila grupa kauboja, Koup i Holidej su sedeli na konjima zaklonjeni žbunastim drvećem i tiho razgovarali. Naime, posle kratke pauze i malog osvežanja spremali su se da nastave put.

– To je obična grupa kauboja, Holideje – kazao je čuvar zakona mirno.

– Poznajete li ih?

– Sve do jednog. Pojedinci su mi povremeno zadavali dosta glavobolje, ali ništa ozbiljno.

– Dolan nije među njima?

– Zaista mi nije jasno jer...

– A Džerom Nesbit?

– Nije ni on. Uostalom, gazda obično ne jaše sa svojim ljudima.

– Ne volite toga čoveka?

– Ne. On je uobraženi nevaljalac.

– Aha. A jeste li vi taj koji je otkrio da je on želeo da podmiti svedoke na bratovom suđenju?

– Jesam – odvrati šerif ponosno.

– Tako znači... A sada bih želeo još nešto da vas pitam. Šta mislite, da li bi jedan inteligentan i oštrouman čovek kakav je neosporno Džerom Nesbit mogao doći do svedoka i podmititi ih, a da vi to ne zate?

Koup ga ljutito odmeri.

– Ja sam naćuo šta on namerava i sprećio sam ga. Nije me se ticalo da li je Kirk Nesbit njegov polubrat ili nije.

– Moćda je on namerno dopustio da vi nanjušite šta je njegova namera – izloćio je Dok svoje mišljenje. – To bi ostavilo kod svih dobar utisak, a što je najvaćnije, Kirk bi se uverio u njegovu poćrtvovanost. Dakle, niko ne bi imao razloga da bude sumnjićav.

Šerif se zablenu.

– Zar mislite...? – promucao je posle nekoliko trenutaka.

– To je samo jedna od mogućih pretpostavki, Koupe. Za sada ne raspo-

laćem nikakavim ćinjenicama osim obićnih sumnji. Nego, hajde da potazgovaramo sa onim ljudima tamo.

Lagano su izašli iz zaklona i mirno krenuli putem.Ćim su ih ugledali, kauboji su zategli voćice i okupili se u gomilu. Šerif je u pola glasa dobacio Holideju da razgovor prepusti njemu, pa su nastavili da jašu bez zadrćavanja.

Kada su se zaustavili, Koup optroć odmeri celi grupu i dobaci – Znajte da sam ovde slućbeno, momci, i zato vas molim da budete korektni.

Kauboji nisu komentarisali njegove reći, ali su, kao po komandi, svi do jednog za znatićeljom odmeravali Holideja. U tom trenutku Koup im nije bio nimalo interesantan.

Bez obzira na to, ćuvar zakona je nastavio – Kao prvo, hoću da vam kaćem da traćim ćoveka po imenu Dolan. To je visok, snaćan tip riće brade i brkova. Vrlo je spretan u rukovanju revolverom, naroćito kada je u busiji.

Kauboji su ponovo izmenjali kratke poglede, ali niko nije rekao ni reć. Iskoristivši trenutak tićine i mećusobnog odmeravanja, Dok im je prićao malo bliće i rekao:

– Jedan stari ćangrizavac po imenu Hep Muni donedavno je radio sa vama, momci. Dolan ga je hladnokrvno ustrelio iz zasede, u to nema nikakve sumnje. Dok je umirao rekao je ime svog ubice i nemam razloga da

mu ne verujem. U takvim trenucima čovek ne govori ništa osim istine.

– Sto mu gromova, to mi se ne sviđa mada nisam mnogo iznenađen – dobacio je jedan koščat kauboj sa šljampavim šeširom širokog oboda. – Kako se ponašao i shvatao život, slutio sam da neće dobro završiti.

– Poznaješ li ti Dolana? – upitao ga je Dok kratko.

Kauboj nije odgovorio.

– Taj tip je jahao sa dvojcom pajtaša isto toliko bezobzirnih kao što je on sam – nastavio je Holidej mirno. – Njih trojica utrošili su mnogo vremena kako bi likvidirali Kirka Nesbita. Verovatno ste do sada čuli da je posle odležanih pet godina Kirk izašao iz zatvora. Ono što možda ne znate je da je u ovom trenutku mladić na granici života i smrti, pošto je ustreljen iz zasede baš na putu ka ranču.

Među kaubojima se začuo nerazgovetan žagor.

– Dakle – nastavio je Džordžijanac – Dolan je ubio Hepa Munija i pucao na Kirka Nesbita. Zato je prirodno što želimo da ga uhvatimo, zar ne?

– Nadam se da ćete ga zgrabiti, najviše zbog starog Hepa – dobacio je jedan kauboj koji je među zubima držao staru, nagorelu lulu.

– Možete li mi u tome pomoći?

– Koliko vidim, ne mogu – odvratio je „lulaš” i pogledao ostale kauboje. Pošto niko ništa nije odgovorio, on je odmahnuo glavom. – Motrićemo koliko možemo, ne bismo li ugledali

čoveka koji odgovara vašem opisu. Ali, to ne vredi mnogo jer mi u grad dolazimo otprilike jednom mesečno.

– To znači da ga niste zapazili na ranču?

– Nismo, mister – odvrati čovek sa lulom. – Koliko mogu da se setim, čovek sa tim imenom nije se ovde pojavio.

Holidej se zagleda u jabuku na sedlu, osećajući da ga trag kojim je krenuo nije odveo nikuda.

– Dobro, onda. Hvala vam za vreme koje ste nam posvetili.

– Mogao sam unapred da vam kažem da nećemo imati uspeha, Holideje – promrmljao je Koup. – Ah, tražili ste mačku na pogrešnom drvetu. Džerom Nesbit jeste uobraženi bezobraznik, ali lično nisam ubeđen da je potajni ubica.

– Možda niste, ali to sada nije važno, Koupe. U igri su veliki ranč, veliki novac i divna žena. Mogao je unajmiti revolveraše da obave posao za njega.

– Hej, čekajte malo! – začu se jedan glas iz grupe kauboja. Odmah zatim, jedan debeljuškasti mladić simpatičnog lica provukao se između svojih drugova i pogledao Holideja u oči.

– Pomenuli ste unajmljene revolveraše, mister? Revolveraše koje je mogao da plati?

– Možda – kratko je potvrdio Dok. Debeljuškasti se obrati kauboju iza sebe.

– Luk, nismo li mi pre neki dan videli trojicu tipova sumnjivog izgleda kako izlaze iz glavne kuće?

– Trojicu, da – čuo se odgovor.

Kauboju simpatičnog lica klimnu glavom.

– Luk i ja smo izgubili jedno štene i pošli da ga tražimo misleći da je odlutalo prema glavnoj kući jer je tamo već odlazilo privučeno mirisom. Tako smo slučajno ugedali trojicu tipova koji su izlazili na zadnji izlaz. Džerom Nesbit je bio sa njima i čuli smo da im se u nekoliko mahova obratio.

Holidej pogleda Koupa koji je nestropljivo prasnuo – Šta vredi, to ne dokazuje ništa, Holideje. Većina ljudi se ponaša oprezno kada zaključuje različite poslove. Hm... činjenica je da je Nesbit oprezan čovek.

– Lukav, lukav kao zmija – rekao je Luk. – Tip zaudara na prevaru. Svega se dobro sećam jer je bilo još dva dana do vikenda, a taj vikend je bio pre nedelju dana. Dakle, sada znate kada smo ih videli.

Holidej je klimnuo glavom u znak zahvalnosti, a onda pritera konja tik do šerifovog.

– Trojica, čuli ste. Posetili su ranč kasno noću kako ih niko ne bi video. I vreme se poklapa jer je otprilike pre nedelju dana Džuli Dingvol slučajno čula kako trojica lupeža razgovaraju o tome da na svaki način moraju da ubiju Kirka. Da, jedan od njih bio je riđokos.

Koup se namrštio, mrgodno odmerio Luka i debeljuškastog kauboja, a onda poterao konja. Sa druge strane, Dok je mahnio kaubojima u znak pozdrava i pre nego što je mamuznuo Miga, glasno dobacio:

– Ne znam kojim poslom ste pošli ovamio, ali se potrudite da on traje što duže, momci.

Zatim je pojurio za šerifom i zastavio se tek kada je stigao do poslednjeg uzvišenja odakle se pružao jasan pogled na ranč kuću i ostale pomoćne zgrade.

– Kako ja vidim stvari, Koupe – dobacio je čuvaru zakona koji ga je tu sačekao – Džerom Nesbit je udesio i onaj događaj od pre pet godina. No, tu mu se nije obistinila želja jer je Kirk ostao živ i „samo” otišao u zatvor.

– Vi sanjate, Holideje – promrmlja šerif negodujući.

No, Dok nije obraćao pažnju na njega.

– Takođe mislim da je igrao igru kada je javno pokušavao da podmiti svedoke na sudu – nastavio je. – Možda je znao da neće prihvatiti mito, odnosno unapred poznavao njihove razloge.

– Ali... ne razumem. Kako se to moglo desiti? – promrmlja Koup tmurno.

– Zato što ih je on unajmio da obave posao za njega.

Šerif žestoko opsova.

– Preterujete! Nema dokaza za...

– Dok je bio u zatvoru, Kirk je svom sobnom kolegi ispričao da je osuđen zato što je ubio Džipsona. Ispostavilo se da taj osuđenik odlično poznaje Džipsona koga je opisao kao prevejanog varalicu kome niko nije mogao „stane na rep”. On je ubeđivao Kirka da se ne zanosi i da je „uhvatio” Džipsona u varanju samo zato što je ovaj to zbog nečega hteo.

Koup ga je slušao zgranuto, otvorenih usta.

– Ti svedoci su – nastavio je Holidej smireno – poslati sa teritorije Kreg Krika, verovatno uz veliku naknadu. Kada je posle pet godina njegov pulubrat trebalo da izađe iz zatvora, Džerom Nesbit je iznajmio drugu trojku sa zadatkom da ubije Kirka kada se bude vraćao kući. Umesto njega skleptali su mene i... sve se prilično iskomplikovalo.

Dok je napravio malu pauzu da bi video kako njegove reči deluju na šerifa. Pošto se Koup nije bunio niti mu protivrečio, oprezno je nastavio – Pošto je pucao na Kirka i oslobodio se Hepa Munija, Dolan se udaljio sa mesta zločina. Verovatno je otišao da podnese izveštaj naredbodavcu. – Da podnese izveštaj naredbodavcu? – ponovio je šerif začuđeno.

– Naravno – odvrati Dok uz jedva primetan poluosmeh. – To ćemo uskoro i proveriti, Koupe. Zato smo i pošli ovamo, zar ne?

Čuvar zakona se nervozno promeškoltio u sedlu i liznuo usne.

– Ako otvoreno pridemo i optužemo Nesbita, nasmejaće nam se u lice i narediti Dolanu da nas pobije.

– Videćemo – prokomentarisao je Dok kratko. – Ako je tako ja ću biti spreman – dodao je i poteravši konjaniz padinu, uputio se ka zadnjoj strani velike ranč kuće.

VIII

Konje su zaustavili ispod razgranatog drveća iza kuće. Sunce je tonulo ka zapadu i zlatasto rumeni zraci provlačili su se kroz granate krošnje praveći „šarenu” hladovinu. Holidej je dao šerifu znak da ostanu u sedlima i čekaju. Ovaj je prihvatio bez protivljenja jer je iz kratkotrajnog druženja sa Džordžijancem zaključio da taj neobični čovek zaista zna šta radi.

Kada su posle nekih petnaest – dvadeset minuta tamne senke postale mnogo duže, Dok se okrete prema Koupu i tiho dobaci – Vratite se do vrha padine, a onda pojašite niz brdo prema glavnom ulazu, ali tako da vas iz kuće mogu videti.

– Pa da dobijem metak u čelo!! Bože, za kakvu budalu me vi smatrate?

– Džerom Nesbit nema razloga da sumnja da je neko prozreo njegovu igru, šerife – pokušao je Holidej da ga umiri. – Ako vam treba neki izgovor za dolazak, recite mu kako ste želeli da ga obavestite da je neko iz zasede pucao na Kirka dok je jahao

prema ranču. Možete dodati da mu je brat dosta loše i da želi da ga vidi. To će i kod najnepoverljivijeg čoveka odagnati i poslednju sumnju.

– Ne znam... Ne verujem da će nasesti na tu priču – kolebao se Koup.

– A zašto ne bi? Ako je Dolan u blizini i ako ga je obavestio šta je učinio, i sam će očekivati da neko dođe iz grada i zvanično ga obavesti.

Šerif se jetko nasmija.

– Do đavola, Holideje, ovoga puta zaista niste u pravu! Ako se Dolan vratio, onda Nesbit već zna šta se desilo sa njegovim polubratom, zar ne? Zato je logično da sam krene i...

–... i prizna da je od Dolana čuo za sve događaje? – prekide ga Dok odlučno. – Ne, on to svakako ne sme sebi da dozvoli. Prema tome, moraće da se pravi da ništa ne zna, nije li tako?

Šerif slegnu ramenima.

– Ne znam ni sam... No, dobro, uzмимо da je tako. Ja idem mečki na rupu, a vi? Šta ćete vi za to vreme raditi, Holideje?

Na Dokovom licu sevnu nešto slično osmehu.

– Dok budu posmatrali vas, neće obratiti pažnju na mene. Imaću određene ruke za akciju.

Koup glasno uzdahnu.

– Znate šta, buću đavolski zadovoljan kada vam budem video leđa, Holideje. Ipak, upozoravam vas da pazite šta radite. Ako slučajno pripucate na Džeroma Nesbita pre nego što on

potegne oružje, znajte da ću se postarati da budete obešeni.

– Slažem se – promrmljao je Dok.

Pošto se udobnije namestio u sedlu, Kuop se kroz šumu vratio na vrh padine. Zatim je lagano krenuo dole i za nekoliko minuta stigao do ravne čistine ispred same ranč kuće. Za to vreme, Dok je napregnuto čekao...

Sve je bilo tiho, a onda je čuo kako su se neka vrata zalupila i jedan glas izgovorio Koupovo ime. To je trenutak, procenio je Dok, potrčao prema kući i hitro preskočio ogradu verande. Šćućuren uz stub, čekao je nekoliko trenutaka, a onda lagano gurnuo vrata i ušao unutra.

Tek što je napravio nekoliko koraka kroz uzan hodnik, začuo je sanjiv ženski glas.

– Jesi li ti to, Džerome?

Glas je dopirao iz sobe sasvim na kraju hodnika.

Dok je spustio ruku na dršku revolvera i nečujnim korakom se uputio prema vratima. Pošto su bila otvorena, bez razmišljanja je zakoračio u sobu i ugledao pred sobom veliku postelju na kojoj se, pokrivena samo čaršavom, baškarila zanosna crnka krupnih, zelenih očiju.

– Ko ste vi? – upitala je ugledavši pred sobom potpunog neznanca. – Šta želite? – dodala je povlačeći čaršav do brade.

Da bi je sprečio da digne uzbunu, Holidej izvadi revolver.

To je kod lepotice izazvalo još veći strah pomešan sa ljutnjom.

– Izlazite odavde!! – povikala je.

– Budite mirni! – naredio je Dok. No, žena je bila toliko zbunjena i uplašena da je njegov glas nije imao uobičajeni efekat.

– Od toga nema ništa! – odbrusila je besno i zaustila da krikne. Ali Holidej je priskočio i stavio joj šaku na usta. Tada je počela žestoko da se otima i u tom bacanju skliznuo joj je pokrivač i otkrio nago žensko telo u svoj njegovoj lepoti.

No, Dok to nije ni primetio. Uneo joj se u lice i pre nego što je povukao šaku, dodao je onim istim čvrstim i zapovedničkim glasom – Niko vam ništa neće učiniti, mis Renkin. Nisam ovde došao zbog vas.

Sada već više uplašena nego zaprepášćena, Džejn Renkin je privukla pokrivač na ramena i oprezno se udaljila od ivice kreveta. Lice joj je bilo bledo, a usne podrhtavale kao da će zaplakati.

– Šta... šta želite?

– Zovem se Holidej – rekao je kratko. – Sticajem okolnosti radim za vašeg verenika.

– Holidej! – ponovila je prigušenim glasom. – Holidej... kazala je još jednom, a onda skočila sa kreveta i onako bosonoga potrčala prema vratima, piskavim glasom dozivajući Džeroma Nesbita.

Videvši to, Dok je u trenu shvatio da je istina ono što je do sada samo

naslućivao. Naime, sama činjenica da je Džejn Renkin znala njegovo ime, nepobitno je potvrđivala da su oboje, i ona i Džerom, dobro obavešteni o nedavnim događajima u okolini Kreg Krika.

Pustio ju je da trčeći odjuri kroz kuću, a on sam se vratio na zadnju verandu i zatvorio vrata. U istom trenutku kroz kuću je odjeknuo snažan muški glas.

– Šta je, Džejn? Šta se desilo?

– Holidej! – začuo se odgovor. – On je ovde, u kući!

Dok je kratko klimnuo glavom, nečujnim, gipkim korakom sišao sa verande i krenuo pored kuće. Unutra se čuo jasan bat nečijih koraka, a onda i škripanje šarki na vratima. Nastavio je da hoda i stigavši do ugla prednje strane, ugledao čoveka riđe kose i brkova kako prilazi šerifu Koupu koji je stajao kao oduzet, usta otvorenih od iznenađenja.

Ugledavši Doka šerif je dreknuo – Bestraga, Holideje, šta ste to naumili?

On je koraknuo napred i potegao revolver. Ugledavši ga, riđokosi je zastao, procedio neku gadnu psovku i ispalio hitav iz revolvera koji je već držao u ruci. Verovatno da je Holidejeva pojava spasla šerifu život, jer je, skrenuvši za sekund pogled prema Doku, riđokosi promašio cilj. Tane je zviznulo kroz vazduh, a Koup je potegao revolver i naglavačke skočio stranu. Dolan je još uvek pucao

tako da ga je jedan metak okrznuo po butini, pa je za tren pao na zemlju i otkotrljao se, ali je ipak uspeo da ustane.

– Za ime božije, Koup! – povikao je Dok – bežite odavde!

Ako je i čuo upozorenje, šerif ga uopšte nije prihvatio. Prodorno je jauknuo i ispalio tri metka prema Dolanu, ali tanad su odletela visoko u vazduh. Dok je nešto nezadovoljno progundao i nastavio da hoda pored kuće nastojeći da Dolana uhvati na nišan.

S druge strane, ridokosi se posle nekoliko koraka osvrnuo i ispraznio magacin prema Holideju koji nije odgovarao. Smatrao je da bi bilo bolje kada bi Dolana uhvatio živog.

U tom trenutku začuo se nečiji glas – Dođavola, šta se to ovde dešava?

Dok se hitro okrenuo i ugledao pred sobom visokog čoveka glatko zalizane kose i tankih crnih brkova koji je sa revolverom u ruci stajao na verandi.

– Vaš plaćenik je do sada napravio veliku zbrku, Nesbite – dobacio je čvrstim glasom. – Stvar je ako ozbiljna i može vas odvesti na vešala.

Džerom Nesbit se mračno namrštio, a lice mu se izobličilo. Dolan je, međutim, trčao prema štali i u trenu nestao sa vidika. Videvši da Dok namerava da krene za njim Koup je povikao – Nazad, Holideje. Od ovog trenutka ja preuzimam stvari u svoje ruke! – povikao je Koup.

Dok nije stigao ni da odgovori niti bilo šta da učini kada je iza sebe začuo Nesbita i krajičkom oka spazio da je mu je kolt uperen pravo u grudi.

– Na vašam mestu ja bih učinio ono što je šerif rekao, mister – izustio je.

– Znaite moje ime, zašto me oslovljavate sa „mister“?

– Nikada u životu vas nisam video – odbrusio je Nesbit. – Ali, časna reč, ne sviđaju mi se ni vaše ponašanje, ni vaš izgled i neću dopustiti da upadate u moju kuću, terorišete ženu, niti da pucate na mom ranču.

– Džejn Renkin me poznaje – dobaci Holidej provokativno. – Kako to objašnjavate?

Nesbit zagrize donju usnu i slegnu ramenima.

– Ne poznajem nijednog čoveka sa vašim imenom niti me uopšte interesujete. A sada učinite ono što vam je šerif rekao i odbacite revolver.

Holidej je pogledao Koupu koji mu je šepajući prilazio sa druge strane. Od Dolana nigde ni traga ni glasa. U tom trenutku vrata su se otvorila i na terasi se pojavila Džejn Renkin obučena u prikladnu domaću haljinu. Iako bez šminke i sređene frizure devojka je izgledala prelepo.

– Ovaj čovek kaže da ga poznaješ, Džejn! – dobacio je Džerom Nesbit. Da li je to tačno?

Devojka se ljupko osmehnula.

– Nikada ga u životu nisam videla. Ko je on, begunac sa vešala?

Nesbit se slatko nasmejavao i pogledao šerifa koji se zaustavio kod stepenica verande.

– Hoću objašnjenje, šerife. I bilo bi najbolje da ono bude ubedljivo!

Koup se počeošao po potiljku i isko-
lačio oči.

– Nagovorio me je da dođem ovamo, mister Nesbit. Izneo je optužbe protiv vas, samo da znate.

– Optužbe? – zapita Džerom glu-
meći iznenađenje. – Jesam li ukrao
njegovog konja i učinio nešto slično
tome? – dodao je, a kada mu se Džejn
približila, on je bez reči koraknuo na-
pred.

Holidej je zapazio da je taj gest zbu-
nio i iznenadio mladu ženu. No, ništa
nije rekla niti pokušala da popravi.

– Ne, ne to – pokušao je Koup da
se „izvadi”. – Neko je dva puta pucao
na njega... na Holideja i on misli da
ste to vi.

Nesbit iznenađeno podiže obrve.

– Ja? Pucao na njega?

– Ne bukvalno vi, nego neko koga
ste lično unajmili.

– Hoćete da kažete da sam unajmio
plaćene ubice, šerife?

– Ne kažem ja to, mister Nesbite. To
je tvrdio Holidej.

Džerom se okrenuo i pogledao u
Holideja.

– Možda ćete moći da objasnite oda-
kle vam hrabrost za takvu optužbu i
zašto ste, bez obzira na sve što misli-
te, upali u kuću i napali moju gošću?

– Gošću! – ponovi Dok sarkastično.

Nesbit je izvio usne, a u očima mu
je zaplamteo bes. Što se tiče šerifa,
on je stajao po stani i nervozno se
vrpoljio.

– Neka vas đavo nosi, Holideje! –
dobacio je nestrpljivo. – Neću da
imam veze sa vašim uvredljivim su-
gestijama!

– Govorim u ime vašeg brata – ka-
zao je Dok shvativši da mu ovog tre-
nutka direktna konfrontacija ne ide
u prilog. – Za slučaj da vam to nije
poznato, informišem vas da je Kirk
pogođen iz zasede i da se sada u dok-
torovoj kući bori za život.

– Nastupate u Kirkovo ime? – pro-
mrmljao je Nesbit. – A dokle se pro-
težu vaša ovlašćenja?

– Prihvatio sam se da pronađem
čoveka koji ga je ustrelio. A taj tip
je opasan kao ranjeni medved. Može
biti da je takav zato što je izgubio
dvojicu pajtaša koji su, moram to da
naglasim, otišli na drugi svet sa mo-
jim mecima u telu.

Nesbit je pokušao nešto da kaže, ali
Dok ga je preduhitrio – To je isti čo-
vek koji je malopre pokušao da ubije
šerifa.

– Pa ko je onda taj? – zapitao je Ne-
sbit.

– Ne znate? – upitao je Holidej sa
nevericom.

– Naravno da ne znam, ali časna
reč, sigurno ću doznati. Imate li do-
kaz da je taj čovek pokušao da ubije
Kirka?

– Vaš brat ga je jasno video i pred svedocima izjavio da je pokušao da ga ubije snažan čovek riđe kose i istih takvih brkova. Tome treba dodati činjenicu da je Hep Muni na samrti izjavio kako se njegov ubica zove Dolan. I on je dao isti opis kao i vaš polubrat Kirk.

Nesbit je uzdahnio i počeo da odmahuje glavom.

– Ali to je apsurdno – procedio je. – Kirk je pet godina bio u zatvoru i očekivali smo ga da se vrati kući.

– Zašto ste čekali? – upitao je Dok. – Zbog čega niste pohitali da ga dočekate? To naročito važi za mis Renkin koja je, kako sam čuo, izjavila da će ga verno čekati dok se ne vrati. Pošto je još ovde onda... pretpostavljam da ga je čekala svih ovih godina?

Džejn prkosno podiže glavu.

– Svinjo! – obrecnula se besno. – Šta vam daje pravo da tako govorite?

– Ja ću to srediti, Džejn – pokušao je da je umiri Džerom. – Sačekaj unutra – dodao je. No, pošto se devojka nije ni pomerila, on pokuša sa osmehom. – Ili još bolje, idi i obuci se za grad. Čim završim sa ovom huljom, idemo da posetimo Kirka.

Devojka se i dalje ustezala da pokuša, ali je Nesbitov gnevan pogled naterao da popusti. Pritom se primetno namrštila, ljutito okrenula i ušla u kuću.

Kada su se vrata iza nje zatvorila, Džerom Nesbit je prišao ogradi ve-

rande, sve vreme držeći kolt upren u Doka.

– U redu, Holideje – procedio je hladno – hajde da završimo ovaj incident! Prvo, upali ste nepozvani na moje imanje...

–... vaše i vašeg polubrata – ispravio ga je Dok.

U Džeromovim očima pojavilo se nešto hladno, gotovo ubalačko, a prsti su mu još jače stegnuli dršku revolvera.

– U toku tog neuvlašćenog upada – nastavio je Nesbit suvo – napali ste moju gošću...

– Nisam je povredio – dobacio je Holidej mirno.

– Vrištala je, zar ne? – dodao je Džerom i podigao oružje. – I Koup je to čuo. Prema tome, mislim da imam puno pravo da vas ubijem kao psa.

– Tek tako? – upita Dok bez trunke uzbuđenja. – Ne pruživši mi šansu?

Nesbit kratko klimnu glavom.

– Ako bude potrebno. Na mom imanju ne odgovaram nikome i sledim svoja sopstvena pravila. Šerif se u potpunosti slaže s tim, nije li tako, Koupe?

Čuvar zakona je nervozno liznuo usne. Padao je mrak i on je sve teže razaznavao lica sagovornika.

– Zakon je zakon i on važi svuda – promućao je najzad.

– Ne, ovde ne važi, Koupe – ponovio je Nesbit naglašavajući svaku reč. – Ali ne brinite, nisam ubica niti imam potrebu da unajmljujem plaćenike.

Ako je moj polubrat teško ranjen, ja želim da ga vidim i postaram se da dobije najbolju moguću negu. U međuvremenu tražim da ovu skitnicu udaljite sa mog ranča i postarate se da ostane što dalje odavde.

– A šta ćemo sa Dolanom? – zapitao je Dok.

– Kako to „šta ćemo”?

Holidej se osmehnu.

– Ako ne pripada ranču znači da je neovlašćeno ušao na imanje. Osim toga, pucao je na šerifa i ranio ga. Zar ga nećete izručiti vlastima da odgovara za zločin koji je počinio?

– Ako ga uhvatim, on je mrtav čovek! – povikao je Koup, ali ni Holidej ni Nesbit nisu obratili pažnju na njega. Naime, dvojica protivnika su netremice zurili jedan u drugog, a napetost je rasla.

Tišinu je presekao nestrpljivi Nesbit koji je pogledao prema štali i dobacio – Ponavljam da ga ne poznajem. Sigurno je da ne radi za mene.

– Onda nemate ništa protiv da ga potražom – dobacio je Holidej.

Nesbit sumnjičavo zažmiri.

– Naravno da nemam ništa protiv, ali potražite ga na drugim mestu. Jasno je da je pbegao.

– Nisam čuo topot kopita.

– Neka me vrug nosi ako sam i ja čuo – dobaci šerif okrećući se prema štali. – Mislim da bi sva trojica trebali da krenemo i uhvatimo ga – dodao je vadeći revolver.

Dok je iskoristio priliku i hitro izvuкао svoj kolt.

– Pokušaću da ga privučem vatrom. Mislite da ćete moći da zađete iza štale, šerife?

Pošto mu je odgovaralo da se što pre udalji od Nesbita, Koup klimnu glavom i bez reči pođe napred.

Džerom Nesbit priđe Doku.

– Poći ću sa vama, Holideje. Ne odobravam prolivanje krvi na mom ranču, ali ako se bude suprotstavio oružjem, onda je sam kriv.

– Više bih voleo da ga uhvatim živog – kazao je Holidej.

– Zar čoveka koji je pokušao da ubije šerifa. Hm... mislim da će to ići prilično teško.

– Mislim da vredi pokušati – odvratio je Dok, a onda se okrenuo i žurnim korakom pošao napred. Na nekih pedesetak metara daleko od štale odjeknuo je prvi pucanj. Činilo se da je ubicu uhvatila panika, pa je pripucao mnogo ranije.

Dok je počeo da trči napred, a onda naglo skrenuo udesno. I drugi metak je zviznuo pored njega. Iza sebe je čuo Nesbita koji je trčao delimično zaklonjen njegovim telom. Odjeknuo je treći pucanj i Dok se bacio na zemlju ostavljajući Džeroma neotkrivenog i zato pogodnog za gađanje. Ali, ubica očigledno nije imao namera da gađa rančera. Stigao je i četvrti metak koji se zario samo nekoliko santimetara daleko od Dokove glave.

Zadovoljan što pred sobom ima jasnu situaciju, Holidej je skočio, potrčao na jednu stranu, a onda naglo promenio pravac. Džerom je u međuvremenu već stigao na dvadesetak metara od ulaza i on mu je doviknuo.

– Pazite, Nesbite!

Međutim, on izgleda nije čuo upozorenje. Na desnoj strani pojavio se Leon Koup držeći revolver okrenut uvis. Videvši Holideja da trči prema njemu, šerif se mahinalno sagnuo i tako izbegao hitac koji je opasno zviznuo, a tane se zarilo u zid štale. Koupov krik straha prigušila je brza revolveraska paljba, a Džerom Nesbit je kroz otvorena vrata trkom uleteo u štalu.

– Štitite me i dobro otvorite oči! – dobacio je šerifu u žurbi. Odmah zatim utrčao je unutra posle čega je sledila još snažnija revolveraska paljba, ali ovoga puta sa obe strane. No, on je nastavio da trči po mraku sve dok nije napipao jasje. Bacivši se dole, priljubio se uz slamom prekriven zemljani pod i počeo da puni kolt.

Prošao je skoro minut pre nego što je neki glas doviknuo – Holideje, ostanite gde ste! Ukebali smo ga!

Glas je dolazio sa one strane odakle su ispaljeni poslednji hici. Ponovo su se začuli pucnji, a zatim se kroz tamu prolomio bolan jauk.

– Do đavola, Nesbite, to sam ja! – zavapio je glas posle koga je sledila serija pucnjeva. Kada se sve utišalo

iz tame je, teturajući se tamo amo, izašao Dolan i saplićući se pošao prema izlazu. Njegova snažna silueta jasno se ocrtavala na otvoru vrata. To je trajalo tridesetak sekundi, ne više. I pre nego što je Holidej mogao bilo šta da preduzme, iz tame je izronio Nesbit i opalio hitac u begunca.

Snažna Dolanova prilika samo se malo zgrčila, a iz grla je doprlo muklo, prigušeno ječanje. Već je klečao na kolenima kada mu je prišao Nesbit i uperio mu revolver u glavu.

– Dosta je, mister, ostavite ga na miru! – povikao je Dok.

No, ovaj je zanemario Holidejevo upozorenje i ispraznio magacin revolvera hladnokrvno pucajući u umirućeg čoveka.

Kada su pucnji zamrli i u štali zavladala tišina, na vratima se pojavio Leon Koup.

– Dajte malo svetlosti, šerife – dobacio mu je Holidej glasno. – Evo, našao sam fenjer – dodao je prilazeći.

Kada je žućkasta svetlost preplavila štalu i odagnala mrak, Džerom Nesbit je prišao mrtvom čoveku i zagledao mu se u otvorene oči. Njegovo lice u trenutku se čudno zgrčilo, ali je brzo podigao ruku i tobože pogladio obrve.

– Da sam ga prepustio vama, Holideje, sigurno bi pobegao – prokomentarisao je Nesbit mirno.

– Možda – procedio je Dok ledeno.

– Sto mu gromova. Što sada kažete „možda”? – odbrusio je Nesbit osorno.

Za to vreme Koup je pažljivo posmatrao dvojicu ljudi pored sebe. Nije znao šta se desilo u štali posle Holidejevog ulaska, ali bez obzira na sve bio je zadovoljan što se sve završilo i što je Dolan bio mrtav.

Dok je kratko uzdahnulo i izašao napolje. Džejn Renkin je stajala na verandi ispred kuće, obučena u dugu suknju, elegantnu bluzu i kose vezane u rep. Pri slaboj svetlosti koja je dopirala iz kuće njeno lice je bilo čudesno, anđeoski lepo.

– Žao mi je zbog onog što se desilo malopre, mis Renkin. Može biti da sam o vama stekao pogrešno mišljenje.

Ne sačekavši da devojka bilo šta odgovori, požurio je do konja. Koup je već bio u sedlu, a odmah zatim, Džerom je pomogao devojci da se popne na zelenka koga su kauboji upravo osedlali. Okrznuvši ih pogledom, on mamuznu Miga do mesta gde ga je čekao šerif.

– Najbolje što možete u ovom momentu da učinite, Koupe, je da se vratite u grad i na prvom mestu zaštitite Kirka Nesbita.

– Da ga zaštitim od koga? Dolan je mrtav.

– Samo vi učinite ono što vam kažem – rekao je Dok, okrenuo konja i poterao ga u trk. Nije još ni napustio

dvorište ranča kada je iza sebe začuo ljutiti Nesbitov glas.

– Ne vraćajte se više ovamo, Holideje! Ako se vratite, ubiću vas!

Samo je kratko odmahnuo rukom i još brže poterao Miga. Pošto je sada već poznavao teren, krenuo je najkraćim putem prema gradu.

IX

Zatekao je tužnu i obeshrabrenu Džuli Dingvol u stolici za ljuljanje na verandi saluna. Devojčino lice bilo je bledo, a oči crvene od suza.

– Kako je Kirk? – upitao je, mada mu je njen izgled sve govorio.

Samo je slegla ramenima i hladno uzdahnula.

– Ako se ne izvuče – nastavio je Holidej – Džerom Nesbit će biti jedini vlasnik ranča.

– Ja tu ništa ne mogu da učinim – procedila je ona tiho.

– A želite li nešto da učinite, Džuli? Ona ga iznenađeno pogleda, a lice joj se obli salabim rumenilom.

– Da li je on organizovao Kirkovo ubistvo?

– Ja mislim da jeste, Džuli. Ali nema nikakvih čvrstih dokaza za tu tvrdnju. Ako sada bude pažljivo odigrao karte, a Kirk umre, on je apsolutni dobitnik!

– Prokletnik!

Holidej se zagleda u grad u kom se, sticajem okolnosti, zadržao mnogo duže nego što je želeo. Njemu Kreg

Krik nije značio mnogo, ali mu je uprkos tome smetala je pomisao da zlo može trijumfovati.

– Jedino objašnjenje za sve što se dogodilo, Džuli, je da je Džerom Nesbit odavno planirao sve ove poteze. U prvom činu iznajmio je četvoricu da uvuku Kirka u igru pokera. Mislim da je Džerom pretpostavljao da će Džipson ustreliti njegovog brata, ali kada se desilo suprotno, Džipsonovi pajtaši su se pobrinuli da Kirk bude osuđen na robiju. Trudili su se da dobije omču, ali je momak imao sreće.

Devojka ga je zapanjeno pogleda.

– Ali... to prosto ne mogu da poverujem. Džerom je pokušao da ih podmiti kako bi spasao Kirka i...

– I to je uradio proračunato i razglasio kako bi ljudi znali, a on bio „veliki brat”. Svi su poverovali u to, zar ne?

– Da, samo...

– Čekajte samo, mis Džuli. Samo malo. Dakle, Kirk je odležao kaznu i konačno pušten. Zar vam se ne čini da bi bilo prirodno da ga sačekaju verenica i brat?

– Tako nekako.

– A oni ga nisu dočekali – nastavio je Dok. – Umesto njih, čekali su ga Dolan i dvojica plaćenih ubica. Da slučajno niste čuli njihov razgovor i da se moj put nije ukrstio sa njihovim, Kirk bi sigurno bio ubijen. Verovatno da bi se sve završilo onako kako je Džerom Nesbit nameravao. Uspeo bi da se dokopa ranča.

Džuli tužno odmahnu glavom.

– Maločas ste rekli da je već uspeo.

– Ostvario je veći deo svojih zamisli, to je tačno. Na žalost, uspeće u potpunosti sem, ako...

– Sem ako šta, Dok? – dobacila je devojka nestrpljivo.

– Sem ako se vi udate za Kirka.

Džuli ga pogleda sa nevericom.

– Ali... Ali Kirk je...

– Na ivici života i smrti? Znam, ali to nije prepreka da Džerom bude osujećen. Ne znam da li ga možemo uveriti da njegov polubrat stoji iza pokušaja ubistva, ali znam sigurno da prema vama gaji duboka osećanja.

– A šta je sa Džejn Renkin?

– Ona će se prikloniti onome ko ponudi najviše. U ovom trenutku ja sam taj, mis Dingvol.

Džuli pomisli da sanja.

– Ja... Kako to...? Zar posle svega vi... vi možete da pomislite na tako nešto? I zar mislite da će se ona odreći Džeroma posle toliko čekanja i strašnog, nedostojnog odnosa prema Kirku?

Dok klimnu glavom i stavi ruku devojci na rame.

– Samo polako, Džuli, polako. Kada se budem obračunao sa Nesbitom, smatraće me boljom partijom od njega, videćete. Ona zna da ja nastupam u Kirkovom interesu i, naravno, ako vi budete nasledili polovinu ranča, biće ubeđena da ću ostati u vašoj blizini.

– A hoćete li?

– Jedno po jedno, u svemu treba da postoji neki red. Kada do toga dođe, videćemo – zaključio je. – A sada mi recite gde mogu da nađem sveštenika?

Devojka ponovo preblede.

– Da li je to... pošteno prema Kirku? – promucala je.

– Ništa ne brinite. Taj čin će mu pružiti zadovoljstvo da zna da Džerom u slučaju njegove smrti neće naslediti ceo ranč. To će mu mnogo značiti.

Džuli je oborila glavu dok su joj niz obraze potekle suze.

– Ja sam oduvek volela Kirka – procedila je najzad. – Ako me on hoće, biću ponosna što se udajem.

– U redu. Onda ću dogovoriti venčanje. Lepo se doterajte i obucite pa se vidimo u doktorovoj kući. Sada mi recite gde je sveštenik.

Dok je delovao brzo. Otišao je u crkvu, ukratko objasnio svešteniku o čemu se radi, pa su zajedno otišli do Kerstnera.

Simpatični doktor je bio strašno zabrinut i uveren da Kirk neće preživeti noć. Godine zatvora i prisilnog rada učinile su svoje i mladićev oslabljeni organizam nije imao snage da se bori. Ipak, Dok mu je ukratko ispričao o čemu se radi i objasnio zbog čega je venčanje tako važno.

Teško ranjeni Kirk složio se sa njegovim predlogom i sa divljenjem odmerio Džuli koja je došla u divnoj beloj haljibi obrubljenoj plavim karnerima i izgledala izuzetno privlač-

no. Svedoci su bili sam doktor i šerif Koup koji je stigao tik pred početak obreda,

Sve se završilo prilično brzo i dokument o venčanju je sačinjen i overen. A Džuli je sela pored Kirka držeći ga za ruku. Zadovoljan što je sve proteklo kako je planirao, Holidej se povukao na terasu.

Ubrzo mu se pridružio i Koup.

– Ovo se Džeromu Nesbitu uopšte neće svideti, Holideje – kazao je čuvar zakona zabrinuto. – Hm... pretpostavljam kako će biti toliko ljut da će tražiti vašu glavu.

– Računao sam na to, šerife.

– Znači da ćete zbrisati?

– Zbrisati? – ponovi on iznenađeno.

– Pa zar me još niste upoznali? Ne, ja se tako ne ponašam, mister. Uostalom, kada te ujede zmija sigurno joj ne okrećeš leđa i bežiš, nije li tako?

Ne dozvolivši šerifu da bilo šta kaže, prineo je ruku obodu šešira, hitro ustao i uputio se do saluna. Tamo je procaskao sa Džimom Dingvolom nastojeći da ga kroz neobavezan, ali ozbiljan razgovor što više pripremi za ono što se desilo kako bi stao na Džulinu stranu.

Zadovoljan učinjenim seo je pored prozora, rešen da čeka razvoj događaja. I zaista, posle izvesnog vremena ugledao je Džeroma Nesbita i Džejn Renkin kako se zaustavljaju ispred doktorove kuće.

Čim su ušli, izašao je na trem i žurno se uputio prema štali. Poveo je Miga

sa sobom i uputio se prema zgradi zatvora.

– Ovo mi se uopšte ne sviđa – do-
bacio mu je Koup čim ga je spazio sa
trema. – Biće gužve, Holideje.

– To mi je jasno, šerife. Samo se ne-
mojte mešati, molim vas!

– Ali to nisu neki plaćeni revolvera-
ši već Džerom Nesbit, Holideje.

– Zaista? To znači da je Nesbit brz?

– Opasan i brz. Kažem da će vas
srediti.

– Ništa se ne brinite. Pretpostav-
ljam...

– Evo ga! – dobaci Koup panično. –
Ljut je, nego šta! A lepo sam rekao
da će ga venčanje razdražiti!

– Ostanite mirni! – posavetovao ga
je Dok, privazao konja za prečku i
pažljivo proverio kolt. Zatim je za-
koračio na krug osvetljen snopom
svetlosti koja je dolazila kroz otvo-
rena vrata zgrade. Kada ga je snop
u potpunosti obasjao, čovek koji se
približavao zastao je kao ukopan.

– Očekivao sam vas, Nesbite.

– Huljo, šta si morao da se mešaš? –
prasnulo je Džerom Nesbit. – Zato ću
te sada izrešetati kao sir.

– Da vidimo i to. Do sada ste kori-
stili samo plaćene ubice – odvratio je
Dok trudeći se da ga razjari.

– Nitkove!

– Sve si lepo smislio, još od pokera
sa Džipsonom do ovih plaćenika koji
su se ustremili na mene, pucali u Kir-
ka i bezrazložno ubili jednog starog
čoveka.

– Misli šta hoćeš, Holideje! Nećeš
još dugo. Tvoji dani su zauvek proš-
li!

Holidej bezbrižno slegnu ramenima
i osmehnu se. S druge strane, zaja-
pureni rančer je bacio kratak pogled
prema šerifu koji je još uvek stajao
na trotoaru ispred zgrade zatvora.

– Gledajte kako prolaze oni koji
se mešaju u moje poslove, Koupe!
– povikao je Džerom ljutito. – Bio si
svedok na venčanju što te svrstava
u moje neprijatelje, samo da znaš! –
ciknuo je, a onda se, ne čekajući da
mu šerif odgovori, ponovo okrenu ka
Holideju. Malo je raširio noge kao da
traži oslonac i već sledećeg trenutka
povikao:

– Crkni, smrdljivi kučkin sine, cr-
kni! – povikao je Nesbit i ruka mu se
munjevito pružila ka revolveru. Taj
pokret je bio lak, bez trzaja i već u
sledećem trenutku začuo se pucanj.
Uplašeni šerif Koup pogledao je pre-
ma Holideju očekujući da će ga videti
kako se hvata za grudi i posrće od
udara kuršuma.

No, on je stajao neverovatno uspra-
van, a iz njegovog revolvera izlazio je
vijugav pramen barutnog dima. Isto-
vremeno, izraz trijumfa u Nesbitovim
očima zamenio je izraz neverice. Za-
kašljao se i mlaz krvi mu je potekao
niz bradu. Zatim je grčevito otvorio
usta vapijući za dahom, telo mu se
zgrčilo, a noge nesigurno klecnule.
Poslednjom snagom je pokušao da
podigne revolver, ali već ga je obuzeo

samtrni ropac; u trenutku je glasno zakrkljao, a već sledećeg pao licem okrenutim zemlji.

Holudej je vratio kolt u futrolu i odmerenim korakom prišao Migu. Trotoar se brzo punio ljudima, ali njega to nije interesovalo. Jedino što je želeo bilo je da se udalji odatle.

– Ali, sada ne morate da idete, Holideje! – viknuo je Koup. – On je potegao prvi! – dodao je šerif, ali on je već odmicao ulicom.

Još jednom se okrenuo da bi osmotrio Nesbitovo bepomično telo, a onda poterao Miga i u galopu odjahao iz grada.

* * *

U spavaonici Nesbitovog ranča grupa kauboja je u tišini saslušala Dokovu priču o događajima koji su prethodili obračunu i smrti njihovog gazde. Objasnio im je da bi bilo bolje i lakše raditi za Kirka, ali kada njega još nema, onda su dužni da budu lojalni njegovoj ženi.

Ljudi su ga saslušali sa pažnjom, obećali da će nastaviti da rade kao i pre što je i želeo da čuje.

Izašavši iz spavaonice, gotovo je naleteo na Džejn Renkin.

– Ah, otkuda vi, gospođice? Prisluškivali ste?

Ona pognu glavu.

– Slučajno sam vas videla i eto...

– Onda znate šta se dogodilo?

– Uglavnom da – kazala je tiho. – Samo me interesuje...

Dok podiže ruku.

– Sve ću vam ispričati uz čašicu pića. Mislim da će i vama trebati jedno.

Uskoro su sedeli u velikoj dnevnoj sobi, svako uz čašu viskija.

– Želim da vas obavestim da je vlasnica ovog ranča gospođa Kirka Nesbita – kazao je na kraju.

– Gospođa Kirka Nesbita? – ponovila je.

– Baš tako. Lekar kaže da će on do sutra umreti.

– Verujete li vi u to?

– Da.

Lepa Džejn je ustala i nasula sebi još jedno piće.

– Ali... ali ona neće moći da vodi ovakvo imanje. Hoćete li joj vi pomoći?

Dok je ispio piće i kratko odmahnuo glavom.

– Ne.

Ona se trže.

– Kako to? Pa vas dvoje biste...

– Među nama ništa, mis Renkin – prekinuo je odlučno.

– Ah, tako... A šta će biti sa mnom?

– Sa vama? Pretpostavljam da ćete ožaliti Džeroma.

Ona se namršti.

– A zašto bih ga žalila? Pet godina me je držao praktično zatvorenu tražeći da ostanem zato što sam se obećala Kirku. Oh, znam šta su ljudi govorili za nas, ali verijte mi da su sve te priče daleko od istine. U stvari, nedavno sam shvatila da nijedan od

braće nije za mene. Ali šta sam mogla? Sama, bez sredstava, kuda bih se uputila? – dodala je tužno i možda namerno, ili pak nehotice uhvatila Holideja za ruku.

On se okrenuo i susreo njene zelene oči. Prišla mu je još bliže, pa je jasno mogao da oseti njeno vitko telo, čvrste pune grudi i usne koje su bile sve bliže i bliže...

Ni sam nije znao kako su se našli u spavaćoj sobi, onoj istoj u kojoj je prvi put ugledao kada se ušunjao u kuću. Šaputala mu je na uvo nežne reči, odgovorila na njegove zagrljaje... da bi mu se na kraju predala sa strašću i žarom u poređenju sa kojim su sve ostale uspomene bile samo blede senke.

No, kada su se prvi zraci jutarnjeg sunca „provukli” kroz teške zavesu spavaće sobe, on je bio spreman. Džejn je ležala okrenuta na bok dok su joj dugi slapovi crne kose potpuno pokrivali leđa i ramena.

Blago se nasmešio i požurio napolje. – Odlazite, Holideje? – upita ga postariji kauboj sa lulom.

On kratko klimnu glavom.

– Nema ni poruke, ništa?

Bacio je pogled prema kući, pomislio na zelene Džejnine oči i energičnu plavokosu Džuli koja će se, u to je bio siguran, snaći u poslu. Onda je mamuznuo konja i pojahao prema zapadu kuda je, putam za Santa Fe, prolazila diližansa.

Od tog trenutka Kreg Krik je za njega bio prošlost.

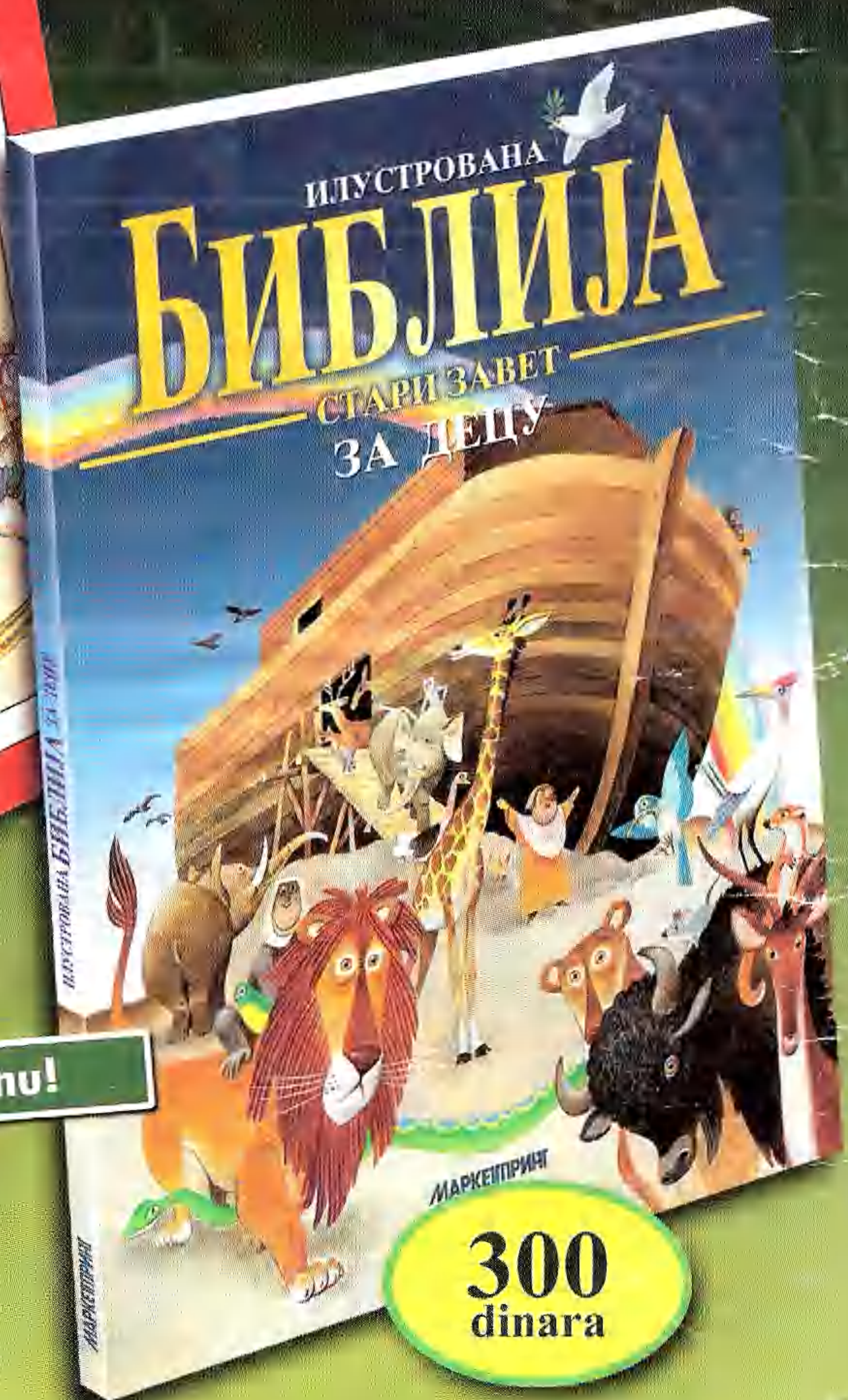
KRAJ

MARKETPRINT

300
dinara

Poštarina uključena u cenu!

300
dinara

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00430

